

ČAS ŽNĚ

kázáno 12. 12. 1964 ve Phoenix, Arizona, USA

Děkuji, bratře Williamsi. Dobré ráno, přátelé. Je to velkou předností, moci být dnes ráno zde a takto být představen. Zahanbuje mě to. Jsem velice vděčný, že se mi naskytla příležitost být dnes dopoledne ve Phoenixu.

Vzpomínám si, že jsem do Phoenixu přišel asi v sedmnácti letech. Od té doby se hodně rozrostl. Když jsme sem jeli dnes ráno, sotva jsme poznali, kdy jsme opustili Tucson a vjeli do Phoenixu. Skoro spolu splývají. Tam, kde dříve byla poušť a potkávali jsme dokonce osly s břemeny, vzniklo tolik nových budov, nové hotely a nákupní střediska. To mi dokazuje, že stárnu.

Přisedl jsem si k mému dobrému bratrovi Valdezovi a povídali jsme si. Řekl jsem: „Již stárnu. Pozoruji, že mám za sebou již pořádný kus cesty.“ Potom jsem podotkl: „Počkej, až přijdeš do mých let,“ nebo něco podobného. Byl jsem velice překvapený, když jsem se dozvěděl, že je asi o dvanáct let starší než já. Cítil jsem se potom o mnoho lépe. Ptal jsem se ho: „Bratře Valdezi, jak dlouho již kážeš evangelium?“

Odpověděl: „Padesát let.“

Byl jsem tedy ještě malé dítě, když on již kázal. Tak jsem řekl: „Bratře Valdezi, přál bych si, abys v dnešní dopolední bohoslužbě kázal ty. Já jsem ještě mladý a nestojím rád před staršími bratry, abych jim kázal.“

Jednoduše se smál a řekl: „Co si myslíš, proč jsem sem přijel?“

Jsem za bratra Valdeze velice vděčný. Vyprávěl mi, že tu má domov pro seniory. To je skutečně milé. Vážím si toho. Pozval mne, aby je jednou navštívil. Je to u New River. Nevím, zda to někdo z vás zná, ale jsem si jist, že stojí-li za tím Valdez, pak je to v pořádku.

Pokaždé, přijdu-li do nějakého shromáždění, potkávám obvykle lidi, kteří byli při bohoslužbách uzdraveni. Když jsem dnes ráno stál zde u stolu, přišla ke mně jedna drahá sestra. Jmenuje se Erb a pochází z Michiganu. Její syn je tu zpravodajem u křesťanské radiostanice. Vyprávěla mi, že se zúčastnila shromáždění ve Flintu v Michiganu. Měla modlitební lístek a chtěla modlitbu za sebe. Ale nedostala se na řadu. Byla vážně nemocná. Věřím, že Bůh tu ženu dnes ráno na místě uzdravil, když tam stála.

Řekl jsem: „Jaký je to čas! Je to dvanáct, čtrnáct let od té doby uběhlo a stalo se to nyní ve Phoenixu. Phoenix prý byl postaven ze sutin. To stejné jsi prožila dnes ty: Bůh ti tohoto rána vrátil zase tvé dobré zdraví. Tomu věřím.“

Včera večer mi volalo tolik lidí. Jsem přece nyní vaším sousedem, neboť bydlím v Tucsonu. Volalo jich tolik, že jednoduše nejsem schopen navštívit všechny. Proto jsem se za ty lidi modlil přes telefon. Stačí jen zanechat své telefonní číslo.

Byla mezi nimi jedna sedmaosmdesátiletá dáma. Byla křesťanka, ale před časem přišla o rozum. Běhala po ulicích křičela a volala policii, že jí někdo ukradl mimino. Bylo jí osmdesát sedm let a již nebyla přičetná. Milá stará žena. Neznal jsem ji. Billy zavolal a řekl: „Musíš se hned modlit. Je to s ní zlé. Oni mají za to, že zemře. Je úplně nepřičetná.“

Odložil jsem sluchátko, šel jsem do svého pokoje a modlil jsem se. Za několik minut usnula a po probuzení byla opět normální. Snědla porci kuřete, potom ještě zmrzlinu a koláč.

Vidíte, Bůh je suverénní. ON je realita. Nemusíte tak zůstat. Jednoduše o to prostě.

Mám za to, že to byl vedoucí bratr nebo někdo jiný, snad bratr Valdez, který při modlitbě dnes ráno řekl: „Nedostáváme, protože neprosíme. Neprosíme, protože nevěříme.“

Moc se mi líbil zpěv těchto mladých lidí. Bratr Valdez a my starší jsme rozmlouvali o upřímnosti toho mladého muže, který skládal svědectví o tom, jak prožil Ježíše.

Často nacházíme při těchto pěveckých skupinách a sólových zpěvácích, co zase vyjádřil jeden z kazatelů, totiž bratr Valdez: „Někdy je to velice laciné.“ Dnes to vypadá jako show bez svatosti a upřímnosti, kterou letniční kdysi měli.

Proto si vážím upřímnosti těchto mladých mužů.

Nedívám se často na televizi. Jak víte, jsem vlastně proti tomu. V Tucsonu jsem si pronajal dům, než bude dokončen náš vlastní, který by měl být naším domovem, bude-li Pán chtít. Dáma, která nám dům pronajala, je rovněž věřící a naše dobrá známá. V tomto domě je televizor. Mám děti v mladistvém věku, a to víte, jací jsou: ono je to přitahuje. Nedávno jsem se vrátil dopoledne domů z cest s bratrem Stromei. Nevím, zda tu je dnes ráno. Je prezidentem Chapters v Tucsonu. Moje dcera, která sedí tamhle vzadu, mě zavolala dovnitř, abych se na něco podíval. Řekla: „Zapneme televizi. Mají zpívat nějaké skupiny.“

Já jsem přece dobrý kritik. Je mi to líto, ale nemohu být něčím jiným než tím, čím jsem. Kdybych jednal proti svému přesvědčení, byl bych pokrytec. Nechtěl bych se před vámi přetvařovat, ale chci být, čím jsem. Potom víte, kde stojíme. Mám za to, že příliš mnoho kritizují.

Ale tam při tom kritika jednoduše vycházela z mého srdce, neboť co tam se dělo, vypadalo jako Hollywoodské představení. V tom nebyla žádná svatost, jak by to mělo být. Písně zpívali v rytmu rockenrollu a měli zlaté boty. Je to již tak daleko, že z evangelia se stala show? Pokud ano, tak s tím nechci mít nic společného. Chtěl bych něco pravého, něco pravdivého a tak to má zůstat.

Myslím, že tyto dva mikrofony nejsou seřizeny, bratři. Slyšíte mě nyní lépe? Bude-li Pán chtít, příští sobotu ráno budu mít výsadu poprvé kázat v Chapter ve Flagstaff. Tento bratr zde je ten prezident. Ale je mi líto, zapomněl jsem jeho jméno. Je to bratr Chester Earl. Dnes ráno jsem jej potkal, když jsem zdrazil toho milého evangelistu z Indie, jednoho indického bratra. On řekl, že tam mám kázat příští sobotu ráno. Všichni jste srdečně zváni. Počítáme s tím, že nám Pán požehná. Následující pondělí večer se v Tucsonu sejdeme u jídla. Pán mi udělil tu čest, kázat 21. prosince na banketu v Tucsonu. I tam jste srdečně zváni.

Jak již oznámil bratr Williams, vrátím se před začátkem konference na zahájení zpět.

Je tady nějaká porucha, bratře Williamsi? Je to nyní lepší? Ano? Dobře.

Doufám, že každý z vás bude mít čas účastnit se prvního nebo druhého shromáždění. Začnou v neděli 17., ve 13.30 hodin. Chtěl bych říci ještě, že v těch shromážděních se budu modlit za nemocné a učiním všechno, co mohu, abych vám pomohl.

Bratři kazatelé z okolí Phoenixu, kteří jste již dnes ráno tady, chtěl bych vám říci, proč jsem přišel do této haly. Pokaždé, když přijdu, navštívím všechny sbory kolem. Je to obtížné, protože některé sbory jsou velice malé. Nechceme žádného bratra pominout jen proto, že má malý sbor. Problém je v tom, že se tam všichni nevejdou. Proto jsem si myslel, že bychom se mohli sejít všichni na jednom místě, o které se sám postarám. Proto jsme se shromáždili k bohoslužbě tady. Má to být evangelizační bohoslužba, ve které se budeme modlit i za nemocné.

Snad by bylo lepší mluvit do tohoto mikrofonu? Ne, ten je pro magnetofon. Dobře.

Možná, že se to o trochu zlepšilo. Chtěl bych, aby bratři a pastýři sborů ve Phoenixu věděli, proč jsme najali tuto halu. Je to z tohoto důvodu. Jen tak jsme se mohli shromáždít na jednom místě. Nemůžeme prostě jít ke všem bratrům: je jich mnoho. Viděli jste, kolik jich dnes ráno muselo stát a zřejmě tu nebyla ani polovina z nich. Nemůžeme v několika málo dnech, které máme od počátku konference k dispozici, navštívit všechny.

Jsem si jist, že během shromáždění prožijeme nádherný čas. Uslyšíte znamenité řečníky. Toto je bratr Cash Hamburg. Kolik vás jej někdy slyšelo? Je jako tajfun. Omlouvám se – nechtěl jsem to takto říci. On je přece bratr. Ale jednou jsem s ním byl. Nevím, jak můžete přicházet a poslouchat mě, jestliže jste jednou slyšeli muže, jako je on. On dokáže kázat, aniž by mu došel dech. Nevím, jak to dělá, ale je schopen říci mnoho. Nedávno jsem s ním byl na konferenci v New Yorku. Chtěl se po shromáždění setkat se mnou u večeře. Šel jsem do restaurace a chystal jsem se již zase odejít, když tam teprve dorazil. Na chodbě a všude kázal každému, koho potkal. On je nefalšovaný originál.

Určitě si rádi poslechnete také toho bratra z Kalifornie. Jak se jmenuje? Nemohu si vzpomenout. On je jedním z řečníků. Jeho jméno jsem zapomněl. Mluví s velkým důrazem a bude se vám líbit. Pravděpodobně tam bude tak vynikající řečník jako bratr Roberts a mnozí jiní znamenití muži. Jsem vděčen za jedno biblické místo, které mi až zde přišlo na mysl. David se jednoho dne rozpomněl na truhlu smlouvy, která byla umístěna ve stanu. Byl právě s Nátanem, prorokem onoho času a řekl: „*Je snad správné, že já bydlím v cedrovém paláci a truhla smlouvy s deskami zákona Páně pod stanem?*“

Prorok mu odpověděl: „*Udělej všechno, co máš na mysli, neboť Bůh je s tebou!*“ Víc nevěděl, co by na to řekl.

Ale ještě té noci přišlo slovo Páně k prorokovi: „*Jdi a řekni služebníku Mému Davidovi: „JÁ jsem tě vzal od stáda z pastvy a učinil jsem ti veliké jméno, jaké mají jen ti největší na zemi“*“ – ne to největší, ale jméno, které se počítá k největším, která byla v onom čase na zemi.

Myslel jsem: „Jakou milost prokázal Bůh Davidovi! Vztahuji to na sebe, protože mně v těchto dnech, ve kterých žijeme a světové dějiny se blíží svému závěru, byla dána přednost, že jsem počítán k takovým mužům, kteří se účastní těchto shromáždění.“ Pán vás bohatě požehnej.

Můj dobrý přítel, bratr Valdez řekl: „Bratře Branhame, musím odejít po desáté hodině. Proto se posadím dozadu, abych při kázání nerušil.“ On byl na těch předešlých shromážděních.

Jsem dost pomalý a musím přemýšlet, když mluvím. Často si vypíši biblická místa a poznámky, ale potom to musím nechat stranou, protože mi přichází na mysl, co On mi uložil říci. Víte, že jsem odkázán na Pána. Ačkoli jsem tak pomalý, mám naději, že vás dnes dopoledne nezdržím dlouho.

Ptal jsem se bratra Williamse: „Kolik mám času, bratře Williamsi? Mám biblické místo, o kterém bych chtěl mluvit asi 30 minut. Potom bych mohl shromáždění propustit a všichni by se dostali domů včas. Ale je-li to

možné, rád bych podal malou lekci.“ Je to něco, o čem si myslím, že je to určeno dnes pro vás, něco, co byste si měli vzít s sebou domů a přemýšlet o tom.

Jistě bych dnes ráno nevstával již ve 3.30 vlastně ve 3.40 hodin, abych se připravil a přišel jen proto, abyste mě viděli. Nejde mi o to, abyste mě viděli. Včera jsem se zabýval některými biblickými místy, která jsem si vypsal. S ohledem na něco, za co jsem se modlil se vši vážností. Přišel jsem sem, protože věřím, že tím může být některým pomoheno. Nemáme čas na nějaké show představení, ale musíme přijít k věci. Věřím, že Ježíš přijde brzy.

Natáčí se to na magnetofon a zřejmě to bude někdo poslouchat. Chtěl bych proto vysvětlit, že často bývám špatně chápán. Mnozí mně na něco osloví a ptají se mne: „Bratře Branhame, myslel jsi to v tomto světle?“ U některých věcí, které vyslovíme, musíte znát ten výraz, abyste věděli, co tím míním.

Možná, že říkám věci, které jsou v protikladu k tomu, čemu někteří věří. Chtěl bych nyní toto zdůraznit: Čemu někteří věří! Ale já mám zvěst od Pána. Tak to pocítuji. Jiní možná myslí, že je to od ďábla; jiní to mají za nesmyslné. Pro mne je to ale život. Jestliže říkám něco jinak, tedy ne proto, abych se odlišoval a urážel nebo byl k lidem zlomyslný. To nemám v úmyslu. Jestliže přece, potom jsem pokrytec. Říkám to s úmyslem přiblížit se Bohu. Sleduji ten aspekt, aby lidé Boha lépe poznali. **Neříkám to proto, že je to něco, co jsem si sám připravil, je to něco, co mi bylo dáno Bohem.**

Měl-li bych v těchto shromážděních vyslovit něco, co někoho urazí, pak jednoduše řekněte: „Tak takhle tomu nevěřím.“

Často to vysvětluji takto. Moje žena, která sedí támhle a naslouchá, ví, že si nepotrpím na formality. Je to jako když jíme kuře a narazíme na kost. Nikdo, kdo ho má rád, by nezahodil celé kuře jen proto, že kousl do kosti. Dá stranou jen kost a kuře sní. Stejně to je i s třešňovým koláčem. Najdu-li pecku, nezahodím celý koláč, ale vyplivnu pecku.

Řekl-li bych ve svých shromážděních něco, co vám připadá jako pecka, odložte to stranou. Uznejte, že se v něčem nevyznám tak dobře, jako vy. Zůstaňte klidní, jezte, co považujete za správné.

Spoléhám na to, že Pán Svě Slovo nyní požehná. **Věřím v to Slovo a jen Slovu, Slovu samotně. A je to zvěst, kterou mi Pán dal.**

My se od sebe navzájem lišíme. Dnes ráno jsem pozoroval své bratry. Je jich možná sto nebo více: misionáři, evangelisté a pastýři. Každý z nich je schopnější než já stát tady a mluvit. Tím jsem si jist. Ale žádný z vás nemůže zaujmout místo toho druhého. Žádný nemůže přinést zvěst toho druhého. Každý z nás má svůj vlastní způsob.

Bůh je suverénní. Kdo by na začátku mohl říci Bohu, jak to má udělat, když existoval jen On sám? Je jen jeden druh věčného života, a to je Bůh. Jestliže máme věčný život, pak jsme již tehdy byli u Boha, ano, částí Boží. Byli jsme atributy z Něho. I nyní jsme Jeho atributy. „*Na počátku bylo Slovo.*“ Slovo je vyjádřená myšlenka. Byli jsme Jeho myšlenkami, které byly vyjádřeny jako Slovo. Tak jsme se stali tím, čím jsme. Z toho důvodu naše jméno – možná, že ne to, které máme nyní, bylo již před ustanovením světa zapsáno do Knihy života Beránka. Jestliže tam nestojí od té doby, pak tam nikdy nebude. Ježíš přišel, aby spasil ty, jejichž jména stojí v Knize. ON to věděl.

Kdo může, jak je psáno v Řím. 9, tomu Hrnčíři dělat návrhy? Může říci hlína: „Učiň ze mne toto nebo ono!“? Ne! Bůh by chtěl rozvinout všechny Svě vlastnosti. Proto On udělá jednu nádobu k necti a druhou ke cti, aby ji obzvláště zvýraznil. Vidíte, On je suverénní. Nikdo Mu nemůže říkat, co má dělat.

ON nás utvořil každého jinak. V Bibli je řečeno, že dokonce i hvězdy se od sebe liší třpytem. Vy víte, že také mezi anděly v nebi je rozdíl. Jsou andělé, cherubíni a serafíni. Oni se vzájemně odlišují. Také my všichni jsme rozdílní. Bůh učinil vysoké hory, roviny, prerie, louky, pouště, vody. ON je rozmanitý; ON je Bůh rozličnosti. Tady dnes ráno vidíte Jeho lid: Někteří z nás jsou bílí, jiní černí, zase jiní hnědí nebo žlutí, někteří jsou rudí. Takový je Jeho lid. ON je Bůh rozmanitosti. Mám za to, že to také mezi Svými služebníky zřídil.

Skloňme nyní hlavy k modlitbě. Než budeme číst ze Slova, chtěl bych ještě něco říci. Víím, že jsem trochu rozvláčný. Jestliže tedy budete muset odejít, budu mít pro to porozumění. To dobře chápu. Modleme se. Zatímco máme hlavy skloněné k prachu, ze kterého nás Bůh vzal a modlíme se, chci se optat, je-li tu někdo, koho bychom měli vzpomenout v modlitbě. Zvedněte ruku. ON ví, co je ve vašem srdci a proč jste zvedli ruku.

Drahý nebeský Otče, blížíme se k Tobě s uctivostí a hlavou skloněnou k prachu, ze kterého jsi nás vzal. Myslíme na to, co jsi řekl jednoho dne Abrahamovi. Že jeho potomstvo bude tak početné, jako písek u moře. Vyzval jsi jej, aby vzhlédl vzhůru ke hvězdám. Mohl je sečíst? Přirozeně to bylo nemožné. TY jsi mu zaslíbil, že Jeho potomstvo bude početné jako písek na mořském břehu a jako hvězdy na nebi svítící. S touto myšlenkou a zatímco jsou naše hlavy skloněny k písku, ze kterého jsme vzati, hledí naše srdce vzhůru k nebi, kam jdeme – od písku ke hvězdám, protože jsme semenem Abrahamovým. Zemřelí v Kristu jsme semenem Abrahamovým a dědicové spolu s Ním na základě zaslíbení.

Jsmo tu dnes ráno shromáždění a pojedli jsme přirozený pokrm pro náš přirozený život. To je za námi. Nyní jsme žádostivi toho, že nám dáš nebeskou mannu, pokrm, který nás posilní pro věčný život. Jako krev transportuje potravu, abychom byli posilněni a vytvořily se nové tkáně, abychom byli obdařeni novou silou pro den, tak chceme přijmout Krista, aby On skrze Slovo dnes ráno našeho ducha naplnil a posilnil nás pro hodinu, ve které žijeme. Den se nachýlil, večerní stíny se prodlužují, večerní světlo svítí a brzy uslyšíme volání: „Pojďte vzhůru!“ Chtěli bychom být připraveni k té hodině. Pomoz nám, Otče.

Žádný člověk není hoden otevřít tu Knihu anebo pečeť. Ale Beránek, který byl zabit od ustanovení světa přišel, vzal Knihu a otevřel pečeť. Ó Beránku Boží, přijď tohoto jitra, otevři nám tu Knihu a dovol nám do ní nahlédnout, Pane, abychom poznali, co musíme dělat, abychom byli připraveni k té hodině. Požehnej každý sbor, požehnej ta shromáždění, která jsou před námi, každé jednotlivé, také naše malé sejití, aby se začlenilo do nadcházejících. Kež můžeme říci až odtud půjdeme, jako ti, co kdysi šli do Emauz: „*Zdali naše srdce nehořela, když On k nám na cestě mluvil?*“ Dej to, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Vy, kdo si chcete otevřít Bible, protože si obvykle čtete s sebou, když kazatel předčítá, abyste věděli, o čem mluví, můžete otevřít Mat. 4, pokud tu máte své Bible.

Chtěl bych pojmenovat to téma, než o tom budu mluvit. Chci to podat jako poučení a důkladně to probrat. Nevím, proč jsem zvolil právě tento titul, ale zní: *Čas žně.*

Jako základ k tomu budeme číst z Písma, abychom měli souvislost pro ten text. Budeme číst část z Matouše 4. Jedná se o Ježíšovo pokušení. Potom, co byl naplněn Duchem svatým, byl zaveden do pouště.

Tedy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušen byl od ďábla. A postiv se čtyřicet dnů a čtyřicet nocí, potom zlačněl. A přistoupil k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, řekni, ať kamení toto chleby jsou. On pak odpovídaje, řekl: Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží. Tedy pojal jej ďábel do svatého města, a postavil na vrchu chrámu. A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spust' se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil. I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého. Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich. A řekl jemu: Toto všechno tobě dám, jestliže padneš

a budeš se mi klanět. Tedy řekl mu Ježíš: Odejdi satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, jemu samému sloužiti budeš.

Chtěl bych zdůraznit 4. verš:

On pak odpovídaje, řekl: Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.

Jako průvodní slovo bych chtěl vzít: „Každé slovo, které vychází z úst Božích.“ Mějte to stále na paměti, zatímco mluvíme.

V Jan. 6, 46 říká Ježíš: „*JÁ jsem ten Chléb života.*“ Mám za to, že jsem si to místo dnes ráno napsal správně. Během slavnosti fáze jedli Židé nekvašený chléb. Připomínali si manu, která padala na poušti a pramen, který na poušti prýštil ze skály. Měli nádherný čas. Potom Ježíš v jejich středu provolal: „*JÁ jsem ten Chléb života. Vaši otcové jedli čtyřicet let manu na poušti a přesto všichni zemřeli. JÁ ale jsem ten Chléb, který od Boha z nebe přišel. Jestliže někdo z něho jí, pak již nezemře.*“ O Skále by mohl říci: „*JÁ jsem ta Skála, která byla na poušti. JÁ jsem ta Skála, ze které vaši otcové pili.*“

„*Jak...*“, ptali se, „...*ještě Ti není ani padesát let, a viděl jsi Abrahama? Ted víme, že máš dábla a ztratil jsi rozum.*“

Ježíš odpověděl: „*Dříve, než byl Abraham, JÁ JSEM.*“ Ten JÁ JSEM byl Ohnivý sloup v hořícím keři, který hovořil s Mojžíšem. Pokud správně pozorujete tu formulaci, pak není řečeno: „*Já jsem byl*“ nebo „*Já budu*“. „*JÁ JSEM*“ je vždy v přítomném čase.

Nyní myslíme na to, že On řekl: „*JÁ JSEM ten Chléb života.*“ Jak mohl tento Muž být Chlebem života? To se ptáme. ON také řekl: „*Ten Chléb je Mé tělo.*“ Jak tento Muž mohl být Chléb. Je to zvláštní, ale nenechte se tím zmást. Lidé Jeho času nad tím byli zmateni. Neporozuměli, jak On sám mohl být Chlebem života. V ev. Jana 1 je řečeno: „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo ... a Slovo se stalo tělem (masem) a bydlelo mezi námi.*“ Tak se stalo Slovo Chlebem. Slovo a Chléb musí být to stejné, neboť Ježíš je Slovo, a On je také Chléb.

Jak On mohl být Chléb a Slovo? Pro lidský rozum je to nepochopitelné, ale doufáme, že se dnes mezi námi nenachází někdo s lidským smýšlením, ale že má duchovní smýšlení, abychom porozuměli, co nám zde chce Otec říci. Uznáváme, že tato slova jsou těžce srozumitelná, ale zároveň jsou pravdivá podle Písma.

„*Jak může tento Muž být Chléb?*“, ptali se. To udělal také Josefus a mnozí historici. Právě se jimi zabývám.

Píši jednu knihu – vysvětlení k prvním čtyřem kapitolám Zjevení – a naději se, že brzy vyjde. Bude to objemná kniha. Potom vydám také brožuru z každého časového období církve.

Pátral jsem v náboženských dějinách. Moji pozornost upoutalo, že jeden z prvních pisatelů dějin, myslím, že to byl Josefus – tvrdil, že učedníci „vykopali a jedli mrtvé tělo Ježíše z Nazaréta, který obcházel krajiny kolem a uzdravoval nemocné“. Oni jen slavili Večeři Páně, ale byli obviněni, že opět vykopali Jeho tělo a jedli je. Při Večeři Páně přijímáme Jeho tělo jako symbolickou podobu. ON byl Slovo. Vidíte, dá se to těžko pochopit, ale zároveň je to podle Písma. Ježíš řekl: „*Všechno, co je v Písmu psáno, se musí naplnit.*“ Proto se chceme zříci všeho, co není s Písmem v souladu. Nikdy neopouštějte, nikdy, z důvodu jakékoli věci Písmo – ani jediné slovo z něho! Držte se pevně Slova.

Jednoho dne musí Bůh lidi soudit. Kdyby je soudil skrze nějakou denominaci, která by to pak měla být? Říká se: „Skrze katolický kostel.“ A skrze který katolický kostel? Vždyť se od sebe liší více, než my mezi sebou. Existují tak mnohé formy katolíků: římský, ortodoxní a ještě jiní. Vzájemně si leží ve vlasech. Skrze který katolický kostel by to On měl dělat? Kdyby to udělal skrze protestantský kostel, skrze který potom? Jeden se liší od druhého.

ON bude soudit svět. K tomu potřebuje měřítko, podle kterého bude soudit. Byl by nespravedlivý, kdyby nás nechal žít bez měřítka, podle kterého máme být posuzováni. Kdo potom jedná správně? Jak bychom věděli, co je správné? Musí existovat nějaké měřítko.

ON řekl ve Své Bibli, že bude svět soudit skrze Ježíše Krista. A zde jsme četli, že Ježíš je Slovo. U Žid. 13, 8 jsme četli: „*ON je ten stejný včera, dnes i na věky.*“ Proto bude On soudit kostel podle jeho postoje ke Kristu, který je Slovem. „*Člověk není živ jen chlebem, nýbrž každým slovem vycházejícím z úst Božích.*“ Ne z úst nějakého člověka, semináře, ne z nějakého kostela, ale z úst Božích. Z toho má být člověk živ a jen z toho; ne z lidských výkladů, nýbrž z vlastního Božího Slova.

Říkáte: „V tom ale bude chyba.“ Jestliže je tomu tak, pak za to nese odpovědnost Bůh. ON mi to předal a já to musím přinést. Tam je psáno, co On řekl. Když je vám nejasné, jak On může být Slovo a Chléb, pak to zkoumejme. Chceme to vyhledat, neboť celé Písmo je pravda. Ono nemůže být zrušeno. Každé biblické místo jde do naplnění; je jedno, jak podivné se jeví, ono se vždy naplní.

Co by se stalo, kdyby praprapradědeček bratra Williamse nebo jiný z těch bratrů dnes ráno povstal a my bychom mu ukázali televizi? Možná,

že někdo za jeho života předpověděl, že přijde čas, kdy bude možné slyšet hlas na celém světě.

Oni by řekli: „Nestarejte se o toho chudáka. Přišel o rozum.“

Nebo: „Přijde čas, ve kterém se barvy budou přenášet vzduchem.“ Zde je to. „Stiskne se malý knoflík a na celém světě můžeme vidět, jak se na obrazovce pohybují lidé.“

Bylo by řečeno: „Ten ubožák!“ Ale nyní to máme – přímo v této místnosti dnes ráno.

Chtěl bych, abyste pochopili, že v tomto prostoru je Bůh, než se k tomu dostaneme blíže. Vydavatel tohoto Slova je tady. Nezáleží na tom, jak jste oblečení, jaké máte společenské postavení, v jakém domě bydlíte, jakým autem jezdíte nebo jak jste vzdělaní – Bůh hledí do vašeho srdce. ON hledí do mého srdce. Budeme posuzováni podle svého srdce, ne podle našich slov. Naše srdce nás soudí. „*Čím je srdce naplněné, tím ústa přetékaají.*“ Když ne, tak je to pokrytectví.

Tímto prostorem zde se pohybují lidé, různé postavy z celého světa. Hlasy, zpěv pronikají touto místností. Ale hleďte, vaše smysly jsou omezené, že můžete vnímat jen jistou část. Jakmile televizor zapneme, stane se obrazovka funkční. Vlny se určitým zařízením snímají a přenáší kanálem. Tak se mohou tito lidé stát viditelnými, ať jsou v Austrálii, v Africe nebo kdekoli. Na obrazovce můžete spatřit dokonce barvu jejich šatů nebo stromů a každý pohyb, který udělají. Zapněte televizor a uvidíte, zda to souhlasí nebo ne.

Proto musí tyto věci někde být, i když jsou vašim očím skryty. Ony procházejí nyní tímto prostorem. To existovalo již tehdy, když Abraham slyšel Boha říkat: „*Pohled' na nebe a sečti hvězdy.*“ Bylo to tu k dispozici již tehdy, když Eliáš byl na hoře Karmel. Bylo to tu již, když tu byl Adam. Ale objevili to až nyní.

Právě tak je Bůh tady a také anděl. Jednoho dne to bude právě tak realitou, jako televize a podobné, neboť ten Duch nás zavede do nepomíjitelného života. Pak tomu budeme rozumět. Vždyť mluvíme o Jeho Slově.

Bůh, ten velký Stvořitel. Nejprve se zabýváme přírodou, pozorujeme Je v ní, a potom půjdeme ke Slovu. Příroda je se Slovem v souladu, neboť Bůh je Stvořitelem přírody. Jestliže pozorujeme přírodu, můžeme zjistit, že to tak je. Pro mne to bylo jako Bible, když jsem pozoroval přírodu. V ní jsem poznal Boha. Pšenice je přírodní produkt. Dělá se z ní chléb, vyživuje přirozené tělo. Příroda skrývá mnohá tajemství. Při pozorování přírody jsem poznal Boha nejprve. Pochopil jsem, že tu musí něco být. Protože nemám vzdělání, užívám

mnoho příkladů z přírody. Nechtěl bych podporovat nevědomost, tím chci jen objasnit, že není potřeba žádného školení, abychom poznali Boha.

Jan Křtitel, předchůdce Kristův, vystoupil na poušti. Říká se, že v devíti letech šel do pouště a zůstal tam, protože jeho úkol byl tak důležitý. Jeho otec byl kněz, jako byli i všichni předkové v oné „denominaci“. Možná, že on řekl: „Nuž, Jane, víš, že máš představit Mesiáše. Víš také, že bratr Takatak Mesiáši dokonale odpovídá?“ Proto se musel od toho Jan oddělit a jít do pouště, neboť volba, kdo by byl Mesiášem, připadla Bohu, ale v žádném případě nějakému člověku. Tedy tam odešel asi v devíti letech.

Víte, když vystoupil ve třiceti letech, jeho kázání nebyla jako těch teologů. Neužíval vznešená slova, ale příklady z přírody. Náboženským mužům onoho času řekl: *„Vy hadí pokolení!“* V poušti viděl hady. Nenáviděl je. Byli jedovatí. V zubech mají smrtelný jed. On to přenesl na kostel – sbor oněch dnů: *„Vy hadí pokolení! Kdo vás přivedl na myšlenku, že můžete uniknout nadcházejícímu soudu?“* Ať vás ani nenapadne říkat: ‚Patříme k tomu‘, ‚My jsme jezuité‘, ‚My jsme toto anebo ono‘. Ať vám ani na mysl nepřijde říkat: ‚My to máme!‘ *„Nebot' vám říkám, že Bůh je mocen Abrahamovi děti probudit z těchto kamenů zde.“*

On také řekl: *„Již je ke kořenům stromů sekera přiložena, a každý strom, který nenese dobré ovoce bude vyťat a vhozen do ohně.“*

Sekeru v poušti potřeboval, neporazil by nikdy strom, který nese ovoce, neboť se jím živil. Porážel stromy, které ovoce nenesly. Ó, celé Písmo bychom mohli vzít. Všechno je tak inspirované, že všude naleznete odkazy na Ježíše Krista. Vidíte: *„Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a vhozen do ohně.“* On užíval ve své zvěsti království přírody.

Toho se nyní budeme držet s ohledem na to, že On řekl: *„JÁ JSEM ten Chléb. Člověk žije z každého slova. JÁ JSEM Slovo.“* Vraťme se k přírodě. Bylo mi často nápadné, že jsem toto musel udělat.

Příroda je řízena podle určitého schématu. Jestliže si uděláte čas na pozorování ptáků, když se slétají na pole, aby se nažrali, viděli byste, že i dobytek venku na pastvě se pase. Jestliže hodíte udici, budou ryby brát. Jakmile ptáci odletí zpět na stromy a dobytek se shromáždí v nějakém koutě, můžete udici vytáhnout. Potom ryby neberou. V přírodě vždy panuje soulad.

Také slovo Boží probíhá v souladu. Všechno, co Bůh koná, se děje podle jistého pořádku. Na počátku, když člověk s Ním ztratil společenství, rozhodl, že jej zachrání tím, že něco nevinného prolije krev. Na tom On nikdy nic nezměnil. Pokoušeli se dosáhnout toho vzděláním, denominacemi, prosbami,

přinucováním a křikem. Přesto platí: Bůh se setkává s věřícími jen pod prolitou krví!

Nemůžeme utvořit světovou radu, aby se všichni spojili. To nefunguje. Nebylo to možné a nikdy také nebude. Proto jsem proti těmto systémům. Bůh má Svůj vlastní systém. Dnes se říká: „Všechny kostely se sjednotí ve světové radě. Ježíš se přece modlil za to, abychom byli všichni jedno.“ Tak to vidí lidský rozum, který nepoznal toho ducha.

Ježíš řekl: „...*aby byli jedno, Otče, jako Ty a Já jedno jsme.*“ Ne, že by nad něčím vládl jeden člověk; to nikdy nepovede k úspěchu. Jedna denominace by chtěla rozhodovat o druhé, jeden člověk o druhém. Jeho modlitba byla, abychom byli jedno s Bohem, jako Kristus a Bůh jsou jedno. ON byl Slovo, a Ježíš prosil o to, abychom i my se stali Slovem a vyzářovali Jej. Tak vypadá naplnění Jeho modlitby.

Vidíte, jak převráceně to satan předává lidskému rozumu? Ježíš přece Svou modlitbou nemyslel, že se máme všichni semknout dohromady a mít společná ustanovení a tomu podobné. Pokaždé, když toto udělají, vzdalují se od Boha stále více.

ON by chtěl, abychom byli jedno s Bohem a Bůh je Slovo. Každý jednotlivec musí být ve svém srdci jedno s Bohem.

Bůh věděl, že všechny tyto věci se tak vyvinou. Někdy nalézáme Boha při pozorování přírody. Změny ročních období jsou důkazem Boha. Podle toho jsem poznal nejprve, že existuje život: Když na jaře všechno vzhází, vyrůstá, vytvoří semeno, odumírá, vrací se zase do půdy a potom se opět probouzí k životu. Je to koloběh. Můžeme se tím zabývat celé hodiny.

V Indii to vidí úplně jinak. Náš bratr, misionář to ví. Setkal jsem se tam a na celém světě s mnohými, kteří věří v reinkarnaci, to znamená, že člověk, který zemře, se vrací zpět třeba jako pták nebo v jiném zvířeti. Tohle s přírodou nesouhlasí.

Příroda dosvědčuje, že stejné semeno, které je zasazeno do země, také zase vzejde. Stejný Ježíš, který zemřel, také zase povstal. Haleluja! Když toto tělo bude položeno do země, pak se nevrátí jako květina nebo něco jiného, ale povstane znovu jako muž nebo žena. Příroda na to ukazuje. Semeno musí během studené zimy zetlít, ale život, který je v něm, zůstane zachován.

Jestliže ale semeno nebylo oplodněno, pak již nevzejde. Není to možné, protože v sobě nemá nic, co by je mohlo vynést vzhůru. To stejné se vztahuje na nás, jestliže jsme křesťany jen podle jména. Ve světě existují dvě církve, příp. sbory: přirozená a duchovní. Obě jsou nazvány „křesťanské“. Ale přiro-

žená církev-kostel nemůže povstat. Její „vzkříšení“ se odehrává nyní ve světové radě.

Praví křesťané se ale probudí, aby se potkali s Kristem, neboť patří k Nevěstě, která se s Ním potká. Mezi nimi je rozdíl. Tato tajemství pro nás skrývá příroda. My je můžeme objevit, pozorujeme-li ji. Křesťanství, tak to vidíme, dosvědčuje pravdu o smrti, pohřbu a vzkříšení.

Všichni známe pšeničný chléb, neboť se jím živíme. Jak víme, je jen jediná možnost jak žít, totiž dodávat našemu tělu mrtvé substance. Jinak žít nemůžeme.

Nedávno za mnou přišel vegetarián a řekl: „Bratře Branhame, já jsem ti velice důvěřoval, ale když jsem slyšel, že snídáš vejce se špekem...“ Mínil: „Jak jen může Boží muž jíst něco takového?“

Ptal jsem se: „Co je na tom převráceného?“

Všechno je nečisté, ale je to posvěceno Slovem Božím a modlitbou. Bible říká: „*Když toto předložíš bratrům, budeš milým služebníkem Ježíše Krista. „Neboť všechno stvoření Boží je dobré a nic není zavrženíhodného, jestliže to přijímáme s díkyčiněním.“* (1. Tes. 4). To souhlasí.

Já jsem se ptal: „Nemusíš i ty jíst něco mrtvého?“

„Ó, ne!“

Řekl jsem: „Abys mohl žít, musíš přijímat mrtvé substance. Jíš-li chléb, musela zemřít pšenice. Jíš-li zeleninu, musela zemřít. Tak je to se vším, co jíš. Dokonce v mléku piješ bakterie. Můžeš být živ jen z mrtvých substancí.“

Jestliže musí něco zemřít, abychom mohli existovat fyzicky, oč více muselo pak zemřít něco, abychom mohli žít věčně! K tomu je nutná smrt! Chléb! Ježíš řekl: „*JÁ JSEM ten Chléb.*“ Existuje pšeničný chléb, ale On nebyl takovým chlebem. Tedy musí být dva druhy života, které jsou zachovány chlebem. To je konečný výsledek. Vždyť On nebyl pšenicí, ale Slovem, které se stalo masem. Jsou tedy dva druhy života. My víme a také jsem to již říkal, že pšenice musí zemřít, abychom mohli fyzicky žít. Ježíš, Slovo-Chléb, zemřel, abychom mohli žít věčně. ON byl Slovo-Chléb. Dobře si to zapamatujte. Jako důkaz opravdovosti slov Ježíše jsme probírali, jak to probíhá v přírodě.

Nyní se obrátíme k Písmu, abychom to také dokázali jím. Potom se dostaneme k našemu hlavnímu tématu. V ráji dal Bůh Svě první rodině Slovo Boží. Oni měli být živi z každého slova. První rodina na zemi vlastnila věčný život, dokud zachovávali Boží Slovo.

To byl Jeho plán. ON říká: „*JÁ JSEM Bůh, Já se neměním.*“ To je stále ještě Jeho plán. Nikdy nebylo v Jeho plánu, že by člověk měl být živ z ustanovení,

organizací nebo lidských nařízení, ale z každého slova, které vychází z úst Božích.

Nyní se podíváme do 1. Mojžíšovy knihy. Nazývá se *Genesis*, což znamená „začátek“. Víme, že Bůh dal Svě rodině věčný život, pokud zachovávali toto Slovo a žili podle něho. Ale jakmile jen jediný článek v řetězu porušili, přišla na ně smrt, neboť i to bylo zaslíbeno.

Je to jako řetěz, na kterém visíte nad peklm. Jen po něm se dostanete na druhou stranu. Jakmile věřící se stane zdánlivě věřícím, a žije podle nějakého slova, které není v souladu se Slovem, přeruší své společenství s Bohem. Jeden článek se roztrhl! Myslete na to, že vaše víra v toto Slovo je jako řetěz. Každý řetěz je jen tak silný jako jeho nejslabší článek. Více nevydrží. Jestliže je vám ve Slově něco nejasné, protože doted' jste to slyšeli jinak a říkalo se: „Ó, to bylo pro apoštoly. To platilo v minulosti!“, přesto, že Písmo říká, že Ježíš Kristus je včera dnes a na věky ten stejný, nedopusťte vzniknout žádnému slabému místu. Obhajujte to, držte se toho pevně a skryjte do toho svůj život, neboť to je to jediné, co vás může zachovat před plameny pekla. To souhlasí.

Tento řetěz při Adamovi a Evě, první rodině, praskl. Myslete na to, že oni neporušili celou větu, ani pouhá tři slova, nýbrž jen jedno jediné slovo! Člověk nad peklm visí na každém slově, každém slově, které vyšlo z úst Božích. Na tom je závislý věčný cíl člověka. Buďto visí na tomto řetězu nebo na ustanovení víry. Je-li do tohoto řetězu přidáno ustanovení víry, pak ono tvoří ten slabý článek a jste ztraceni. Také při Adamovi a Evě bylo toto slabým článkem. Vězelo to ve slovech: „Řekl snad Bůh opravdu?“ Jistě, že to řekl! A když to Bůh řekl, pak to tak mínil. Také v tom On Svě slovo dodržel: „*Toho dne, ve kterém z toho budeš jíst, musíš zemřít.*“ V tom dni, ve kterém přijmete do svých duší něco jiného než nesmíchané Slovo Boží, se oddělíte od Boha.

To je velice tvrdé; ale dobře poslouvejte. Kvůli jednomu slovu, které vyslovil Bůh, kvůli jednomu slovu byl člověk na počátku Bible od řetězu k věčnému životu oddělen.

Je to, jako bychom člověku, který se pevně drží nebes nohama případně rukama, ruce utáli anebo zlomili prst u nohy – prostě to, na čem visíte. Visíte nad nejhlubším místem a když se ten řetěz přetrhne, jste v každém případě ztraceni. Zapamatujte si to.

Víte, že Bible říká, že každá výpověď má být založena na dvou nebo třech svědcích. K tomu se hned dostaneme v souvislosti s třemi pokoušeními Ježíše; tři pokušení, která dnes kazatele přivádějí k pádu, tři pokušení, která přivádějí k pádu církev; tři pokušení, která jsou pastí pro organizace, a tři po-

kušení, která přivádějí k pádu jednotlivce. Vždy se jedná o ty tři, jako u ospravedlnění, posvěcení a křtu Duchem svatým anebo Otce, Syna a Ducha svatého. Tři vždy vyjadřují dokonalost.

Dejte pozor: to úplně první, co Bůh dal Svým dětem na počátku k životu, bylo Jeho Slovo. Zjistili jsme, že to tak je. Uprostřed Bible vystoupil Ježíš a řekl: „*Člověk žije z každého slova, které vychází z úst Božích.*“ Ve Zjevení 22:18 mluví Ježíš sám ještě jednou a říká: „*Já dosvědčuji každému, kdo slyší proroctví knihy této, jestliže k nim někdo něco přidá nebo slovo od toho odejme, pak bude jeho část ze stromu života vzata.*“

Vidíte, nejde o to, abychom vedli dobrý život; to k tomu patří. Nejde o to, jak jsme věrni našemu sboru; i to k tomu patří. Hlavní věcí je, držet se Slova. Nic jiného nepřijímejte než Slovo. Zachovávejte je. ON je to Slovo. Tím se budeme nyní blíže zabývat.

Co je důležité při pečení chleba? Chléb, kterým se živíme, se dělá z pšenice. Zasít můžeme jen čisté, nesmíchané zrno a to vzejde. Musí to být zdravé, vyzrálé zrno. Méně hodnotné zrno nevzejde. To víme všichni. Bratr Sothmann, který tu sedí, v Kanadě pšenici pěstuje. Může vám potvrdit, že nelze zasít méně hodnotnou pšenici, a očekávat na výnos, neboť hmyz, bakterie, nebo cokoli je v tom zrnu obsaženo, život v zrnu již předtím zničil.

Věděli jste, že červi, kteří sežerou vaše tělo jsou již ve vás? Job řekl, že jeho maso bylo to tam. I když vás uloží do rakve, která by byla vzduchotěsná, sežerou vás červi, kteří jsou ve vás.

Dokonce se může stát, že červy najdeme po nějakém čase v mouce, i když je v těsně uzavřené nádobě. Jak je to možné? Ti červi jsou v ní již od začátku.

Musí to být tedy zralé zrno, bez kazu a bezvadné. Navíc to musí být čistý a nezkřížený druh. Jinak sice vzejde, ale když je znovu zasejete, pak již nevzejde, neboť křížené zrno již neroste. Ono již nemůže růst. Křížením je připraveno o život.

Přesně to se stalo s kostely-sbory. Jsou zkríženy se světem. To je důvod, proč po svém probuzení již žádné další neměly. Každé společenství, které se zorganizovalo, na místě zemřelo a nikdy více nepovstalo. Organizováním zavlekli dovnitř světský systém. Proto se ten život nikdy nevrátil.

Dějiny nikde nesvědčí o kostelu-sboru, který by znovu prožil probuzení, potom, co se zorganizovali. Tím zemřeli. Proč? Protože se zkrížili.

Nepodřizujte církve knězi. Nechejte nad ní bdít Ducha svatého. Duch svatý byl poslán, aby odstranil plevel a tomu podobné. Církve může

ve správném postavení zachovat jen Duch svatý, nikoli to, co míní nějaký kněz nebo dozorce. ON byl toto dokonalé Slovo, jak uvidíme.

Adam si mohl zvolit, zachovat Slovo a žít, nebo jedinému slovu nevěřit a zemřít.

My stojíme před stejnou volbou. Tak to musí být. Jestliže Bůh postavil Adama na základ Slova – jen na základ Slova, a nás by pak zavázal k nějakému vyznání víry nebo ustanovení, byl by nespravedlivý při Svém posuzování. To by jeho svatosti a suverenitě neodpovídalo. Ale právě to odpovídá Jeho suverenitě, že každého člověka staví na stejný základ. ON je Bůh a nemění se. Co Bůh jednou udělal, to dělá vždycky. ON nikdy nemění Svůj program. ON jej rozvíjí, ale nemění. Pokračuje to stejným způsobem.

Adam měl volbu. Kdyby to slovo zachoval, zůstal by živ. Protože to slovo nezachoval, zemřel.

To stejné platí pro nás. Zachováme-li slovo, pak budeme žít. „*Člověk žije z každého slova.*“ Nečiníme-li to, zemřeme. Zemřeme duchovně. Stále ještě můžeme nadělat spoustu hluku, poskakovat kolem, křičet a nafukovat se, ale nemá to nic společného s „životem“. To není ten život. Já jsem misionář a viděl jsem, že pohané skákali a křičeli, jak my toho nikdy nejsme schopni. Uctívali své modly atd. ale život nemají. „*Oni jsou již za času života mrtví.*“, tak to říká Bible. Zjišťujeme tedy, že i my jsme postaveni před rozhodnutí.

Adam udělal kompromis se slovem satana a zemřel.

Bůh by na počátku ve Své milosti a milosrdenství mohl zabránit všemu utrpení, které jsme způsobili, smrti malých dětí, všem válkám, internacím, křížováním a všemu, co jsme měli. Ta suverenita nad Jeho Slovem by mu to dovolila. Ale On by byl nespravedlivý, kdyby to tehdy nedodržel. Chápete to? ON to nemůže udělat. ON to neudělal pro Adama a ani pro tebe nebo pro mne to neudělá. My musíme přijít k vlastní věci, totiž jedině ke Slovu. Každé lidské slovo je lež, jen Jeho Slovo je pravda; tak je to napsáno.

Ptáme se, v jakém dni nyní žijeme? V čase žně.

Potom, co Adam ve zkoušce slova neobstál a padl do hříchu, snažil se Bůh najít ve Svém stvoření někoho jiného, kdo by vyžil každé slovo. Vidíte, On hledal někoho, kdo by žil ve svém čase podle Jeho Slova. Proto Bůh přidělil každému období Své Slovo.

ON je nekonečný. ON je všudypřítomný. Protože je také vševědoucí, ví všechny věci. ON nemůže být zároveň všude, ale skrze Svou vševědoucnost je přesto všudypřítomný. Na základě Svého předzvědění nás předurčil; ne proto, že chtěl, aby jeden byl zachráněn a druhý ztracen, ale On věděl, kdo se nechá zachránit a kdo bude ztracen. Skrze Své předzvědění je tedy schopen předur-

čit. Všechno má sloužit k Jeho oslavě. Tak je to také s Jeho atributy; ON je zjevuje ke Svému oslavení. Jedna nádoba slouží ke cti a druhá k potupě, ale Bůh stvořil obě. „*Nezáleží na chtění či běžení někoho, nýbrž na Božím slitování.*“

„*Nikdo nemůže přijít ke Mně...*“ řekl Ježíš, „...*jestliže jej Otec netáhne.*“ „*Všichni, které Mi dal Otec (minulost), přijdou ke Mně*“ – totiž ke Slovu. Jak mohou přijít? Jedině, že by všichni byli předurčení. „*Ale všem, kteří Jej přijali, dal moc stát se dětmi Božími.*“ Jejich jména byla zapsána v Knize a On přišel spasit ty, kteří byli v Knize zapsáni.

Ve Zjevení, kde jsou otevírány pečeti, je řeč o Knize. Ten na trůnu sedící, Bůh, ji měl ve Své pravici. Nikdo, ani v nebi, ani na zemi nebyl hoden otevřít Knihu a Jan proto plakal. Jednalo se o Knihu spasení.

V jednom večerním shromáždění Assembly of God zpívali jeden bratr se sestrou píseň, ve které se říká: „Zdali Jan viděl také mne, když viděl ten zástup z národů? Viděl také mne?“ Ovšem, jestliže vaše jméno bylo napsané v Knize.

Také Janovo jméno tam stálo. On plakal, protože nikdo nebyl hoden otevřít tu Knihu. Tu se k němu otočil jeden ze starších a řekl: „*Neplač, Jane, neboť Lev z kmene Juda přemohl.*“

Jan se ohlédl po Lvu, ale spatřil Beránka, který byl vyhlédnut jako oběť již před ustanovením světa. Pozoroval, jak Beránek, který vypadal, jakoby byl právě zabit, šel a vzal Knihu z pravé ruky toho na trůnu sedícího. Tím uplatnil Svůj nárok na všechny, kteří byli v Knize napsáni. Je to ta dokonalá Kniha spasení. To je ono. Kniha spasení. ON spasil všechny, kteří jsou v Knize napsaní, ne ty, kteří v ní nejsou. Všechno, co má začátek, má také konec.

Ale jestliže máte věčný život, pak jste nikdy neměli začátek a nemůžete také mít ani žádný konec, protože jste synové a dcery Boží – atributy Jeho myšlenek a Jeho Slova. Váš život nikdy končit nebude, jestliže vaše jméno stojí v této Knize. Beránek přišel, aby je spasil. Ne všechny, kteří si říkají „křesťané“, ne všechny, kteří se snaží vést dobrý a svatý život; spasil jen ty, jejichž jména tam jsou napsána, jejichž jména stojí v Knize.

Viděli jsme, že se satanovi podařilo, Adama přivést skrze jedno slovo k pádu. Potom začal Bůh ve Svém stvoření hledat muže, který by žil z každého slova. První člověk selhal. Tento člověk by to musel vyžít ve svém období, v čase, ve kterém by žil.

Bůh předpověděl různá období, která měla od začátku až do konce následovat. Protože věděl všechny věci, mohl On konec vidět již na začátku. ON všechno stvořil skrze Krista pro Něho a ke Svému vlastnímu zalíbení. Nyní dobře poslouvejte, nepropáste to.

Co by se stalo, kdyby Mojžíš přišel se zvěstí Noémovou. Nic. Nemohlo by se stát vůbec nic.

Co by se stalo, kdyby Ježíš přišel se zvěstí Mojžíše? Nic by nepořídila.

Co by bylo, kdybychom usilovali přinášet metodistickou zvěst, baptistickou zvěst, letniční? Nic by to nezpůsobilo. Ony byly v pořádku. To hned dokáží Slovem. Ony byly dobré pro ono období, ale ten čas je pryč. Musíme zjistit, co Písmo říká pro dnešek. Tohoto dne musí člověk žít z toho, co je určeno tomuto období.

ON hledal člověka, který by vyžil celé Slovo.

Nejprve to zkusil s Noémem. Ale Noé selhal. Opil se a tak selhal.

Také Mojžíš, tento velkolepý a nádherný mistrovský kus Boží selhal ve zkoušce. Oslavil sám sebe a nesměl vejít do zaslíbené země.

Potom povstal David, který měl představovat Tisícileté království. Na Davidovi chtěl On ukázat, jaký je Jeho Král. Bůh přísahal Davidovi, že jeho syn bude jeho následníkem a dosedne na královský trůn. David byl statečný muž. Byl mužem podle srdce Božího. Dělal, co bylo správné. Pobil Filištínské, rozbil jejich oltáře a následoval Slovo. Ale nakonec se nechal svést krásou jedné ženy: porušil přikázání a dopustil se přestoupení tím, že zcizoložil. David byl muž podle Jeho srdce a přesto proti Němu chyboval.

Mojžíš a všichni ostatní proti Němu chybovali, ale přesto byl jejich život odleskem toho Jednoho, který měl přijít.

Knihu o zjevení, kterou právě píši, zpracovává jeden muž, který ovládá dobře gramatiku. Moje gramatika je ubohá. Proto v ní jeden vzdělaný muž dělá korekturu a dosazuje tam správná zájmena a podstatná jména. Já ani nepoznám rozdíl mezi podstatným jménem a zájmenem. Ale on to zná a všechno správně formuluje. Jediné, co vím, je to, co mi daruje Bůh. To pak napíši. Ale někdo to musí zpracovat, aby tomu rozuměli i ve školách. Bude to přízpůsobeno jejich způsobu vyjadřování. Tento muž, který předělává tu gramatiku, mi řekl: „Bratře Branhamo, v Tyatirském období řekl Pán těm, kteří přemohou: ‚Dám jim Jitřní hvězdu.‘ Jak mohou obdržet Jitřní hvězdu, jestliže Ježíš se sám označuje jako Jitřní hvězda?“

Hled'te, potomci Abrahamovi jsou symbolizováni hvězdami. Ony se od sebe liší, také my se od sebe lišíme. Ježíš je Jitřní hvězda, ta nejjasnější ze všech. Ve Zj. 1 Jej vidíme se sedmi hvězdami v ruce. ON to vysvětluje následovně: „*Sedm hvězd je sedm andělů sedmi církví*“ – sedmi nastávajících období církve.

Ptal se mne: „Jak to může být, že jim bude dána Jitřní hvězda?“

Odpověděl jsem: „Hvězdy v Jeho ruce vyznačují Jitřní hvězdu, neboť zvěstovatel toho dotyčného dne má Slovo.“ ON je Slovo, a každý z nich měl odpovídající část pro svůj den. Lidé, kteří jsou připraveni opustit věci světa a světské systémy a putovat s Ním, vidí, jak je Jitřní hvězda vyznačována skrze zvěstovatele toho časového období. Jak se ve Starém zákoně odrážel v Noémovi, Mojžíšovi a mnohých jiných, až se nakonec všechno vlilo do toho Jednoho, tak to bude na konci všech období církve: všechno se vlije do Ježíše, který je Slovo.

My jako křesťané Jej pouze odrážíme. Měsíc odráží světlo slunce v době jeho nepřítomnosti. Právě tak věřící jen vyznačuje Syna Božího, pokud není přítomen. To je to světlo Bible, Písma, které bývá zjevené naším životem, Slovo, světlo přinesené do tmy. Vy jste jako světla, která svítí na kopci. To není to slunce, ale jen lampa. Lampa je jen náhražkou za slunce a dává jen část světla. My jsme děti Boží, synové a dcery Boží a máme Ducha jen z části. ON jej měl bez omezení. My jsme svítící hvězdy, které jsou společně světlem světu. ON je ale Slunce, které dává světlo každé hvězdě. Haleluja! Já Mu věřím. Bože, pomoz mojí nevěře.

Konečně přišel ten dokonalý. ON přišel a byl v každém ohledu pokoušen jako my. To říká Bible. Byl pokoušen jako Noé. Byl pokoušen jako Mojžíš. ON prošel stejnými zkouškami jako ostatní. Kdybychom měli čas, mohli bychom to vyložit v jednotlivostech, abychom vám to ukázali. Ale to není možné, neboť vás nechci dlouho zdržovat. Chtěl bych vám jen objasnit, že On prošel stejnými zkouškami.

Satan svoji taktiku nemění právě tak, jako Bůh. Mění se jen časy. Satan pronikl do první Boží rodiny na zemi. O to jde, bratře, sestro. Nepropáštěte to. Jak satan získal přístup k první rodině? Ne jinak, než že je přiměl k tomu, aby porušili Slovo, neboť za Slovem byli chráněni. Jemu stačila pouhá skulinka.

Tak se dostal v každém období do každého sboru, ke každému věřícímu, vždy našel skulinku. „Ó, já věřím, že Bible souhlasí, ale tomuhle nevěřím.“ A už tam je. Bylo to ohavné, ale už tam byl!

„Každé slovo vycházející z Božích úst!“

Na to se nyní zcela zaměříme. Konečně přišel tento Jeden a byl zkoušen stejným způsobem, jako všichni ostatní. Pozorujte, jak si satan šikovně počíná při každém útoku. On Jemu nabízel přirozený pokrm, jako Evě. *„Jestliže z toho budete jíst a vezmete z tohoto...“*, a již toho dosáhl!

Právě tak jedná s každou organizací, s každým jednotlivcem. Nabídne vám přirozené věci, které můžete vidět. To vás odvede pryč.

„Podívej se na tento veliký mocný kostel! Mají milióny členů. Náš kostel je největší ve městě, chodí k nám starosta. Podívej se na to všechno. Náš kazatel má několik akademických titulů. Proto musí být chytrý muž.“ Každý katolický kněz, pokud jde o akademické tituly, má nad ním převahu. Ten musí znát celý počet knih tak dobře, jako vy svoji Bibli, aby vůbec mohl být vysvěcen za kněze. Nezkoušejte tedy porovnávat vzdělání.

To je způsob světa. Vždy se dělají porovnání. Neporovnávejte nic s věcmi tohoto světa. Neporovnávejte se s kostely-sbory. Použijte jako měřítko Bibli! V tom selháváme dnes. To je kamenem úrazu našich letničních sborů. To schází našim pěveckým sborům a sólovým zpěvákům. Snažíme se napodobovat Hollywood. Hollywood se jen blyští, ale evangelium září. Mezi blyštěním a vyzařováním je veliký rozdíl. Hollywood se blýská oblečením a těmi Rickies a Rickettas tam. Bůh ale vyzařuje z pokory věřícího, úplně jedno, jak on nevědomý je. ON vyzařuje skrze pokoru, ne ze třeptu Hollywoodu.

Nepřítel použil svou starou taktikou, kterou vyzkoušel u Mojžíše a všech ostatních, také na Ježíše. On to zkoušel. Pokusí se o to také u vás, že byste přijali něco velkého, třpytivého.

Připomíná mi to dobu, když jsem ještě lovil mývaly. Můj tatínek používal tabák. Nevím, zdali si ještě pamatujete ty plakety, které byly na roličkách tabáku. Vzal jsem je, našel jsem vhodný kmen stromu u potoka, kde se nalézaly medvědí stopy, a vyvrtil jsem do něj díru. Do té díry jsem schoval tyto nálepky z tabáku. Zarazil jsem do nich hřebíky, které jsem ohnul. Mýval sáhne po všem, co se leskne. Když vyšel měsíc, přišel medvídek, spatřil nálepku a sáhl do té díry, aby ji vytáhl. A už ji nepustil.

On je jako mnozí členové sboru. Přestože viděl, že drží pevně, nepustil se. „Jestliže to učiním, pak mě vyhodí z organizace.“ To je jeho smrt, nic jiného. On se toho pevně drží a nepustí se.

Satan zkoušel u Ježíše tu stejnou taktiku jako u ostatních. On Mu nabídl něco jiného než zaslíbené Slovo-Chléb. Ale Ježíš odpověděl: *„Je psáno: Člověk nežije samotně z chleba.“* Snažil se dosáhnout toho, aby On jej poslechl. Znělo to dobře a budilo to dojem, že by tím mohl být živ. ON by to mohl udělat. I vy můžete jednat, jak chcete. Můžete to přijmout nebo odmítnout. Cokoli chcete.

Kdyby ten mýval měl dost rozumu se pustit, pak by mohl svoji tlapku zase vytáhnout. To ale neudělal. Tak pevně se tam sám držel. Tak jednají mnozí formální křesťané. Ti nechtějí o tom nic slyšet. Ani nepřijdou, aby si to

vyslechli. Nic z toho nechtějí. Klidně se toho pevně držte, však uvidíte, co se stane.

Jemu bylo nabízeno k jídlu něco jiného než Chléb života, kterým má být živ každý člověk. Ježíš se ale pevně držel slova Otcova. Tentokrát neměl nepřítel před sebou Evu, ani Mojžíše, ani někoho jiného, ale Toho, který vyzářoval každé slovo. Toto je ten důvod: ON byl Slovo. Ježíš to slovo dodržel. ON odložil teologické učení semináře toho „nového světla“ a ty větší zkušenosti. Ježíš na to nenaletěl jako Eva, které satan mohl namluvit: „*Bůh jistě ne...*“

„Ó, jistě je to Boží vůle, abychom se spojili a založili světovou radu kostelů. Jistě za tím stojí Bůh. ON je pro jednotu a bratrství.“

Ano, se Sebou, ale ne se světem! Bratrství v Jeho smyslu, uctívání pro Něho. ON zemřel, abyste se klaněli Jemu.

Zjistili jsme, že satan narazil. Ježíš proti němu vykročil s tím TAK MLUVÍ PÁN.

On pozoruje toho věřícího. Každý věřící přece patří do některé z těchto kategorií, každý z vás. Pozorujte, co udělá, když postřehne, že zůstáváte v souladu s Bibli a říkáte: „Já věřím Bibli. Nepřijmu žádné ustanovení víry. Pevně se držím Bible.“ Jestliže vás nemůže odvrátit od vyživání pravé pravdy a víry ve Slovo, potom pozorujte, s čím přišel za Ježíšem podruhé. Když vás nemůže přemluvit a vy zůstanete při tom: „Žádné vyznání víry nepřijímám; neudělám to. Jsem svobodně narozen, tak také zůstanu. Budu dělat to a to.“ Jestliže vás nemůže přimět, abyste přistoupili k nějakému sboru, udělá s vámi něco jiného. Ó bratře, dej na to pozor.

Jestliže se mu to nepodaří, pošle vás do jednoho ze svých seminářů, kde je satan vykladačem a bude vás vyučovat vlastními teology. „Ó, dny divů pomínuly. Ti lidé tam jsou přece kacíři.“

To tedy nejsou! On vás tam pošle.

Teď možná řeknete: „Počkej okamžik, bratře Branhame. Moment!“ Dobře, pak tedy na chvíli zastavíme. Říkáte: „Neměli bychom to již dělat? To bychom neměli?“ Ne, ne!

Ježíš řekl: „*Jestliže přišel Duch pravdy, pak vám připomene všechno, co jsem vás učil – Slovo. A oznámí vám to budoucí.*“ To je ta pravá, Duchem naplněná církev, která zůstává ve Slově, vyzářuje na zemi Slovo, Boha. ON nepotřebuje teologa, neboť Jeho Slovo žádný svévolný výklad nepřipouští. ON Svě Slovo vykládá sám. Tím, že je naplňuje a dokazuje, že je to pravda.

Když vám metodistický kostel řekl, že nemůžete Ducha svatého obdržet, jako ve dnech letnic, vzali jste to na vědomí? Jistě ne. Šli jste kupředu a přijali jste Ducha svatého.

Před krátkým časem jsem diskutoval s jedním baptistickým kazatelem o trojjedinosti. Řekl jsem mu, že je to jen terminologie. Jiný kazatel, který navštěvoval seminář, mnil: „Pane Branhame, vy se snažíte zprostředkovat lidem víru v apoštolské náboženství.“

Já jsem odpověděl: „Jistě, jiné také neexistuje.“

On se ptal: „Kde jste chodil do školy?“

Odpověděl jsem: „Na kolenou, můj bratře – ne teologie, ale ‚kolenoteologie‘ -, tam jsem Jej našel.“

On řekl: „Pane Branhame, chcete mi snad tvrdit, že křest Duchem svatým, jak jej přijali letničního dne, je také pro dnešek?“

Dal jsem mu tuto odpověď: „Bible přece říká, že Ježíš Kristus včera, dnes a na věky je stejný.“ A pokračoval jsem: „Byl to Ježíš Kristus, který sestoupil o letnicích.“ Ó ano!

Ten stejný! „*Budu prosit Otce, a On vám pošle jiného Utěšitele*“ – Ducha svatého. „*Jen ještě krátký čas a potom Mě již svět více neuvidí; vy ale Mne uvidíte, neboť s vámi budu, ano ve vás, až do konce světa.*“

Řekl jsem: „Byl to On, kdo o letnicích sestoupil. Ano. On přišel dolů a přijal v podobě a osobě Ducha svatého bydlení v nich. Byl to Ježíš Kristus v osobě Ducha svatého. Tak chápeme Božství.“

Nepotřebujeme satanovu teologii. Tento muž mi řekl: „Pane Branhame, dávám vám na vědomí, že přicházím z jisté školy. Tam jsme vyučováni.“

Odpověděl jsem: „Poslouchám jejich program.“

Pokračoval: „Tam nás učili, že křest Duchem svatým byl jen pro učedníky.“

Odpověděl jsem: „Bible říká, že jich bylo sto dvacet na vrchní síni. Kdo tedy má pravdu, vy nebo Slovo?“

Řekl jsem: „Potom šel Filip do Samaří. Kázal a křtil tam na jméno Ježíše Krista. Ale ještě na ně nesestoupil Duch svatý. Protože Petr měl ty klíče, byl tam z Jeruzaléma poslán. Když tam dorazil, pokládal na ně ruce a oni přijali Ducha svatého. Bible říká: Ducha svatého!“

Pokračoval jsem: „Ve Sk. 10 viděl Petr, který měl ty klíče, vidění. Byl na cestě do domu Kornelia. Ve 44. verši se říká: *Zatímco Petr ještě mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří slyšeli jeho řeč ... neboť je slyšeli mluvit v ji-*

ných jazycích a chválit Boha.' Potom Petr řekl: 'Zdali může někdo těmto lidem, kteří přijali Ducha svatého jako my na počátku, zakázat vodu, aby nebyli pokřtěni?' A tak nařídil, aby byli pokřtěni na jméno Ježíše Krista.

Asi o třicet let později přišel Pavel do Efezu na pobřeží. Tam objevil některé 'baptisty', kteří měli probuzení. Děly se tam mocné věci. Chválili Pána. Pavel navštívil sbor čítající asi dvacet lidí. Akvilla a Priscilla tam chodili do shromáždění a také Apollo, obrácený právník, který na základě Bible dokázal, že Ježíš je Kristus. Vládla tam veliká radost a oni měli nádherné shromáždění. Tam přišel Pavel při svém putování; nato jej Pán osvobodil dokonce z vězení. Byl uvězněn, protože z jedné věštkyně vyhnal zlého ducha. Byl činný při díle Páně a došel až tam. Vešel do shromáždění a naslouchal.

Řekl: 'Tento muž je znamenitý člověk. Ale přijali jste Ducha svatého potom, co jste uvěřili?' Možná věřili, že Jej obdrží, když uvěří. On se ale zeptal: 'Přijali jste Ducha svatého potom, co jste uvěřili?'

Odpověděli: 'Ne, ani jsme o tom nic neslyšeli, je-li Duch svatý již zde.'

Ptal se jich: *'Na co jste byli pokřtěni?'* To byla ta otázka. Odpověděli: *'Křtem Janovým, stejného muže, který pokřtil Ježíše.'* Tedy Pavel řekl: *'Jan křtil jen k pokání, ne na odpuštění hříchů.'* Beránek ještě nebyl zabit. On řekl: *'Jan vykonával křest pokání a přikázal lidu, že mají věřit v toho, který přijde po něm, totiž v Ježíše Krista.'* *Když to slyšeli, nechali se pokřtít na jméno Pána Ježíše, a když pak na ně Pavel pokládal ruce, přišel Duch svatý na ně, a oni mluvili v jazycích a prorokovali. To bylo o mnoho let později.'*

Ptal jsem se: *„Věříš tomu, co říká Bible?“*

Odpověděl: *„Jistě!“*

Tedy jsem řekl: *„Ve dni letnic, když přišel ten zvuk dolů a oni jásalí a chválili Boha, ptali se lidé: 'Muži a bratři, co máme dělat, abychom byli zachráněni?' Petr jim odpověděl: 'Pokání čiňte a dejte se každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, potom obdržíte dar Ducha svatého, neboť vám platí to zaslíbení a vašim dětem a všem, kteří jsou ještě daleko, které Pán, náš Bůh povolá.' Nebe a země pominou, ale toto Slovo nikdy neztratí svoji platnost!“*

Vy letniční jste se nezajímali o to, co namítali metodisté, baptisté a presbyteriáni. Poznali jste, že to je pro každou generaci a vnikli jste dovnitř. Nezastavujte se u toho, ale pronikejte dále!

Tam se dopustili chyby metodisté. Pronikli dopředu, až do posvěcení, pak se ale zastavili. Luteráni pronikli až k ospravedlnění a zůstali tam stát. Jakmile z toho udělali organizaci, zemřeli. To je konec. Tím je to pryč.

Dejte pozor, zatímco si pospíšíme. Jestliže přijde Duch pravdy, bude vás učit toto všechno, co jsem vás Já učil. Upamatuje vás na všechno, co jsem vám řekl, a zase vám to připomene. Mimoto vám bude zvěstovat budoucí věci. ON potvrdí každé slovo průvodními znameními. Jestliže se odpoutáte ode všech ustanovení a tomu rovného a podržíte se pevně Slova, potom je Bůh povinen Své slovo, všechno, co v Bibli zaslíbil, naplnit. Jakmile to učiníte, slovo se samo od sebe potvrdí.

ON nepotřebuje nikoho, kdo by říkal: „Dny divů již pominuly.“

Kdo by chtěl mně, který jsem byl jednou slepý, říkat, že dny divů pominuly? Haleluja! Ležel jsem tam, lékaři mi dávali již jen tři minuty života a jsem živ ještě dnes! Jak by mi mohli namluvit něco jiného? Jednou jsem byl vlašným členem sboru, nyní jsem naplněn Duchem svatým.

Bůh nepotřebuje vykladače. Duch sám, který je Slovem, to jako pravdu vykládá. Ať se jen někdo opováží předstoupit a dělat si na to nárok! ON je svým vlastním vykladačem. Zkuste to jednou s Ním a přesvědčte se, zda to nesouhlasí. Nedejte na to, co někdo říká. Dělejte, co řekl Bůh!

„Ó...“ říkáte, „...následuji tohle.“ Ale jak je to s těmi ostatními slovy? Skrze jediné se řetěz přetrhne.

Pokud jde o řetěz, v tom kostely vždy selhaly. Zorganizují se, dojdou k nějakému sjednocení a založí velkou denominaci. Svatý otec Takatak a kněz Dr. Takatak se dohodli a co z toho vyjde jako první? Tady to máte! Na místě zemřete. To dokážeme během několika minut, chce-li Pán, na základě přírody a Slova.

„ON vám všechno připomene.“ ON potvrzuje každé slovo, a my z toho žijeme. Haleluja! Žijte z toho. Člověk žije z každého slova, z každého potvrzeného slova. Ježíš řekl: „*Tato znamení budou následovat těm, kteří věří.*“ ***Budou následovat těm, kteří věří!*** Uchopte to a Bůh dokáže, že je to pravda.

Seminářem a satanem inspirovaní teologové říkají: „Na to se nemůžete spoléhat. To bylo pro apoštoly. Tyto dny pominuly. Něco takového již není. To platilo jen pro apoštoly, jako důkaz pro tehdejší evangelium. Dnes máme vzdělané lidi.“

Tehdy byli více vzdělaní než my nyní. Jmenujte mi jeden kostel, který se může prokázat něčím takovým, jako je vysoká rada, kde již jejich praprapratcové museli být kněžími. Jedno špatné slovo ve svitku Písma a byli by ukamenováni. Museli se toho přesně držet. Přesto nepoznali pravé jádro Slova, života, když přišlo. Proto byli odsouzeni a označeni jako služebníci satanovi.

Hled'te, zase to není Slovo, řekne-li vám student semináře: „Duch svatý již pro dnešek není. Tyto věci, jako Boží uzdravení a podobné, byly pro jiný

čas.“ Vidíte, to není zrcadlení Boha, je to vyzařování ustanovení víry. Je to vyzařování učení, které stojí mimo Bibli.

Žid. 13, 8 říká, že On je stejný včera, dnes a na věky. V Jan 14, 12 stojí: „Kdo ve Mne věří, bude činit skutky, které jsem Já činil.“ Jak můžete toto slovo vyjmout a na jeho místo postavit něco jiného? Tím ten řetěz života přetrhnete. Člověk je živ jen chlebem. Věčně žije jen z tohoto Chleba. Fyzicky je živ z onoho chleba. Existují dva druhy chleba. Duch svatý, který je ve vás říká „Amen“ ke každému Božímu slovu – jestliže je to Duch svatý. Nyní bych se vás chtěl na něco zeptat. Může to i bolet.

Když jsem byl ještě dítě, dávala mi maminka rybí tuk. Ještě dnes nejsem schopen cítit jeho zápach. Vyrůstali jsme v chudých poměrech. Matka rozehrála špek a rozpustila jej. Ten jsme dostávali od jedné staré sestry jménem Goodwin, která měla pekařství a pekla šunkovou paštiku. Rozpustili jsme jej, vzali mouku, přepuštěný tuk atd. a z toho jsme dělali chléb. Žádný div, že jsme z této jednostranné stravy byli podvyživení a náchylní k nemocem. Protože jsme neměli správnou výživu, dávala nám všem maminka každou sobotu večer velkou porci rybího tuku. Já jsem si zacpával nos a křičel: „Mami, vždyť jsem z toho nemocný.“ Ona odpověděla: „Jestliže z toho nejsi nemocný, pak ti to ani nepomůže.“ Možná, že toto má stejný vliv.

Chtěl bych se vás na něco zeptat: jak může muž nebo žena tvrdit, že jsou naplněni Duchem svatým, který je to Slovo, a jak můžete být tělem, ve kterém bydlí Duch svatý, tím z vás dělá částí sebe sama, abyste vyzařovali evangelium vašeho časového období, jestliže zapíráte Slovo, které On psal?

Nemá to nic společného s tím, jak jste dobří. Mohl bych vám ukázat africké Hotentoty, kteří vedou život, na jaký se žádný křesťan nezmůže. Běda, jsou-li přistiženi při cizoložstvu. Každé děvče je před svatbou prohlédnuto ohledně panenství a jestliže je shledána vinnou, musí označit dotyčného muže a jsou oba společně usmrceni. Co by se stalo, kdybychom to praktikovali v USA, kdo by všechny mrtvé pohřbíval? Tady to je! Jsou to sice pohané, ale podívejte se na jejich morálku. To tedy nemůžete brát jako měřítko. Náš indický bratr vám jistě může potvrdit, že mohamedáni vedou mnohem lepší život, než si my vůbec můžeme představit.

Co je to potom? Slovo je zkušebním kamenem. Farizeové byli dvakrát pokornější než Ježíš. ON obcházel kolem, rozbíjel jejich sbory, vyhnal je ven, bil je atd.

Ale co dělá tento nábožný kněz? Kdybych měl dnes ráno shromáždění, které by bylo namířené proti Němu, ptal bych se: „Kdo k vám přišel, když jste byli nemocní, a modlil se za vás?“ Odpověď by zněla: „Tento bohabojný kněz!“

„Kdo půjčil otci peníze po špatné úrodě?“ „Ten bohobojný kněz.“

„Kdo tě posvětil Bohu ke službě?“ „Ten bohobojný kněz.“

„Kdo tě navštívil, když jsi byl ve vězení?“ „Ten bohobojný kněz.“

„A co udělal tento mladý vzpurný Ježíš? ON označil tvého kazatele za hada!“ Vidíte, nejedná se o ovoce, nýbrž o Slovo. „Člověk nežije samotně z ovoce, nýbrž z každého slova, které vychází z úst Božích.“

ON byl Slovo. Oni to jen nebyli schopni vidět. ON byl k tomu určen. Oni to nemohli poznat, protože k tomu nebyli určeni. ON řekl: „Nemůžete ke Mně přijít.“ Pozorujte ty ubohé Židy: jejich oči byly zaslepené. ON sám je zaslepil. Jistě to udělal.

Představte si, jaké to je, být oslepen. Měli byste Bohu děkovat za ten náhled do Písma, který jste obdrželi. Nyní dejte pozor.

ON byl Slovo. Přesto byl zkušován. Budeme se nyní zabývat zkouškou Ježíše.

Slovo není vyzařováno tím, když někdo říká: „To bylo pro jiný čas.“, neboť Bible říká: „*ON je stejný včera, dnes a na věky.*“ Jak by pak mohl Duch svatý ve vás říci, že jste Duchem svatým naplnění?

Mohl bych vás nyní trochu zranit? Přišlo by vám to vhod? Potom zvedněte ruce. Nebudete se pro to na mne hněvat? Pokud přece, pak by šlo asi o vás.

Jak mi mohou ženy s krátce ostříhanými vlasy tvrdit, že jsou naplněné Duchem svatým? Jedno slovo! „Ó, vždyť mluvím v jazycích.“ To s tím nemá nic společného. Viděl jsem, jak čarodějníci mluvili v jazycích, vykládali, v Duchu jásali a v Duchu tancovali.

Jak se mohou muži považovat za hlavu rodiny a dovolovat svým ženám nosit šortky a předvádět se tak, jak to dělají, a ještě si říkáte „křesťané“?

Jak se chcete vy pastýři postavit před Bohem, jestliže jste proti tomu nevystoupili a neprotestovali? Nemůžete je k tomu nutit. Ale když začnete takto kázat, již nebudete moci být dlouho v semináři anebo být členem té skupiny. Budete odkázáni na podporu odjinud. K tomu se hned ještě dostaneme, bude-li Pán chtít.

Tak je to. Nechci vám působit bolest; já vás miluji, ale právě proto to dělám. Kdybyste byli unášeni proudem řeky a viděl bych, že vám hrozí utonutí, pak bych byl přece mizera, kdybych řekl: „Jen buď statečný, miláčku.“ Musíme je varovat, říci jim to. Ano!

Řekl jsem to již opět jednou večer: Jako křesťan musím být schopen identifikovat se v Bibli s každým charakterem. Musel bych povstat s Noémem

v jeho dnech a kázat s ním a lidi varovat. Ano. Musím stát jako sám Eliáš na hoře Karmel. Musel jsem být s Ním na Golgatě a mému vlastnímu já a mým vlastním myšlenkám být ukřižován. Pak jsem také o velikonocích povstal s Ním a nade vším triumfoval. V Ném jsem nade všechno lidské a pozemské tohoto světa povznesen.

V jiném případě Slovo vyzařováno nebude a ani potvrzeno. Jestliže ale věříte Slovu, pak je Bůh potvrdí a také Sebe, jak to učinil v Ježíši; právě tak.

Slovo „Chléb“ je vždy dáváno do souvislosti s tím „živit se“. Člověk není živ jen tímto chlebem, nýbrž z každého slova. Je to Chléb-Slovo. Podržte to v paměti. Je to Chléb, ze kterého byla církev živa ve všech časových obdobích. Byla to ta skrytá mana, která je jen pro přemožitele. Tak je to psáno ve Zjevení. Nemám čas, abych vyložil jednotlivosti, neboť mám k dispozici již jen 30 minut. Ale hleďte: ta svatá mana, která padala s nebe, byla stinným obrazem na Ducha svatého. S tím budete souhlasit.

Bůh přikázal Mojžíšovi, aby vzal džbán, nasypal do něj jeden gomer a postavil jej do svatyně svatých. Kdyby jej nepostavili do svatyně svatých, mana by se zkazila. Souhlasí to? Pustili by se do ní červi. ON přikázal: „*Postav džbán do svatyně svatých pro všechna nadcházející pokolení.*“ Jestliže se muž stane knězem, aby sloužil Slovem, pak jako první, jakmile je povolán, musí jít a vzít trochu z této originální many a sníst.

Tím má být znázorněno světlo, které On v každém novém období drží ve Svě ruce. Mana vyzařovala Jeho světlo, a dostal ji jen ten, kdo úplně přemohl, kdo odhodil stranou všechno kromě Slova. Slovo je ta mana. Je to Ježíš. „*Člověk žije z každého slova, které vychází z úst Božích.*“ Toto je skrytá mana pro přemožitele, která byla uchována pro každé nadcházející pokolení kněží.

Teologické školy zaměnily tuto požehnanou manu již před dlouhým časem za hrnec polévky. To přesně souhlasí. Ano!

Stejně udělal Ezau. Pokud jde o morálku, byl Ezau lepší člověk nežli Jákob. Ale on neměl žádnou vážnost před právem prvorozeného, které odpovídá Slovu. Jak mnozí ví, že právo prvorozeného odpovídá Slovu, zaslíbení pro prvorozeného syna? Ale z morálního hlediska byl dobrý člověk, jako jsou formální křesťané dneška. On byl dobrý člověk. Nelhal, nekradl, byl dobrý ke svému otci. Přesto, že toto všechno následoval, o právo prvorozeného nestál. Řekl: „Jaký v tom je rozdíl? Vždyť jsem přesto Izraelita. Tak jako tak k tomu patřím.“ Ale záleželo na právu prvorozeného. Tělesně byl naprosto bezúhonný, ale duchovně byl převrácený.

Tak je to dnes. Církev a svět jsou zamíchány do jedné polévky. Do sboru se vezme z každého trochu: společenské večírky, tanec, a všechny možné zábavy, i ženy s krátkými vlasy a šortkami.

Ptáte se: „Bratře Branhame, co s tím mají společného takové maličkosti?“

To je jedno ze slov, neboť Bible říká, že je to převrácené, jestliže si žena stříhá vlasy. To souhlasí. Jak se chce dostat dovnitř, jestliže to přesto dělá? Zeptejte se některého kazatele; každý může potvrdit, že je to tak ve Slově napsáno. Ona tím zneuctuje svoji hlavu; zneuctívá tím svého manžela. Vidíte, on by se měl nechat s ní rozvést. Ano. Jestliže si stříhá vlasy, pak si je může už rovnou oholit. To vyjadřuje všechno. Nejen ustříhnout. Bůh to nechce. To není ani něco polovičního ani něco celého. Neberte to na lehkou váhu. Buďto si je ostříhejte dohola nebo je nechte růst; tak to Bůh řekl. Každý kazatel evangelia ví, že je to pravda, ať to přizná nebo ne. Je to pravda! Co je vám platné, následujete-li všemu ostatnímu a toto vynecháte?

Stále ještě máte v sobě něco ze světáctví, jestliže se snažíte trochu podobat ostatním kostelům-sborům. Přesně tím se dostal do nouze Izrael. Proto zemřeli. Tím se dostal do těžkostí Adam. To byla příčina těžkostí všech ostatních. Jen jedno slovo stačí, jen jeden bod! Je to jako polévka, do které byly zamíchány světské věci. Trochu ze světa, trochu z Hollywoodu, trochu teologie – co potom máte?

Jestliže se to tím satanovi nepodaří, pak to bude zkoušet jinou taktikou, totiž, dostat vás tak daleko, že již nevěříte Slovu a jdete do semináře. On vyzkouší další taktiku. Tady musíte dávat dobrý pozor. Zůstaňte ještě pět minut klidně sedět, až tuto část ukončíme. On vám udělá nadpřirozenou nabídku. Než ukončím, ještě se k tomu vrátím. Jestliže vás nedostane od Slova pokušením a vy řeknete: „Budu se pevně držet Slova.“, potom vám nabídne něco nadpřirozeného.

On řekl: „Víš co, vrhni se dolů z chrámu, a přijď zase nahoru. Ukaž lidem, že můžeš udělat něco nadpřirozeného.“

K tomu je dostane. Dejte jen pozor, záleží na tom. Dávejte pozor, jestliže jste dorazili na konec nějakého pokušení. Možná, že některé z vás nechá mluvit v jazycích, tak máte za to, že to máte. Nebo vás dokonce nechá prorokovat, aniž by prorocství souhlasilo se Slovem. Zažil jsem, jak lidé povstali a prorokovali něco, co bylo v protikladu ke Slovu natolik, jako východ od západu. Je to to Slovo, skrze které žijete. Nadpřirozené dary může satan rozdávat plnými rukama. Jistě. To vůbec nic neznamena.

Copak Ježíš neřekl: „*Mnozí v ten den přijdou a řeknou: ‚Pane, zdali jsem ve Tvém jménu neprorokoval? Zdali jsem ve Tvém jménu nevyháněl ďáblы?‘*“ Konal jsem mocné skutky. Byl jsem významný muž v oné organizaci. To všechno jsem vykonal'. ON odpoví: „*Odstupte ode Mne, vy činitelé bezzákonnosti!*“

Co je bezzákonnost? Je to něco, o čem víte, co je správné a přesto, že si to v srdci přiznáváte, nejednáte podle toho. Jestliže víte, že Bible učí něco jistého a přesto tomu nenásledujete, potom je to bezzákonnost. David řekl: „*Jestliže bude zlé v mém srdci, Bůh moji modlitbu nevyslyší.*“ Je to pravda? Stojí to v Bibli? Nad tím se jistě nemůžete zlobit. Ježíš řekl: „*Mnozí přijdou v onom dni ke Mně a řeknou: ‚Já jsem činil tohle a ono.‘ Potom odpovím: ‚Odstupte ode Mne, činitelé bezzákonnosti.‘*“

Adam by byl také mohl říci: „Pane, já jsem vykonal toto a ono.“ Ale jedno slovo, které přestoupil, stačilo. Neposlušnost vůči jedinému slovu – více nemusí být.

Ano, prorocství by mohlo být v protikladu ke Slovu. Ale jakmile ten dotyčný obdrží nadpřirozený dar, pak je tak stržen jeho leskem a zmatkem, který s tím je spojen. „Čest buď Bohu! Já jsem se za někoho modlil. On vstal a odešel. Haleluja! Mohu mluvit v jazycích a někdo jiný to vykládá. Je to pravé, to je pravda!“

Pavel řekl: „*Kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými, přesto bych nebyl ničím. I kdybych měl všechny dary, že bych mohl hory přenášet, stále bych ještě nebyl ničím.*“ Souhlasí to?

Ale to on vám nabízí. Ó letniční, miluji vás, jinak bych přece u vás nebyl. V tom jste selhali. Dejte pozor na Slovo, ne na dary. Hled'te na Dárce, od kterého to přichází. Ale on je cele stržen, protože tancuje v duchu. Tolik lidí se kolem něho točí. Každý ho volá sem i tam, a přitom na Slovo zapomíná.

Pokud jste od Slova v odstupu, jste velice populární. Jakmile ale jednou přijdete se Slovem, uvidíte, kdo bude potom ještě s vámi spolupracovat. Pozorujte, co pak nastane. To hned v souvislosti s jiným stádiem přírody vyzdvihneme. Zjistíte, kdo by vás pak ještě chtěl – nikdo. „Ruce pryč od toho!“

Jisté sjednocení zde mělo před časem sejít a dohodli se, že každý kazatel „plného evangelia“, který by mě dovolil přijít do města, abych se modlil za nemocné, bude ze společenství vyloučen. Jen proto, že se modlím za nemocné! „Neposlouchejte to!“ Ale Slovo se potvrzuje.

Právě tak naložili s naším Pánem. To stejné učinili s každým mužem v každém období. Učinili to s Lutherem, Wesleyem, a všemi ostatními. Také s vámi na začátku tak zacházeli. Mezitím jste se vrátili do starého kaliště,

ze kterého jste vyšli. Pozorujte druh a způsob. Ono se to odehrává stále ještě podle staré metody. Ještě nikdy neselhala. Satan vždy jedná stejně.

Je tak stržen hlukem, leskem atd., že na Slovo se již vůbec neohlíží. „Ó, bratr Takatak řekl to a to. Tam musím jít.“ Udělalo to na něho takový dojem, že vůbec nepostřehne, je-li to Slovo nebo ne. Je mu to jedno. „Jiní říkají, že je to dobré. Tedy je to jedno.“ Denominace říká: „Ty to máš! Nenech si od nikoho nic namluvit.“ Co máš?

Dávejte nyní obzvláště pozor. Satan Slovo vždycky, i v tomto případě zahalil, samotně když chtěl Ježíše přimět, aby vykonal něco nadpřirozeného. Co by bylo, kdyby jej Ježíš uposlechl, protože se jednalo o něco nadpřirozeného? Možná, že řekl: „Počkej, Ty bys chtěl zůstat v souladu se Slovem, že? Ty by ses chtěl držet Slova. Stojí přece psáno: ‚ON andělům o Tobě přikázal a oni Tě vezmou do náruče, aby sis nohy o kámen neurazil.‘“ Ale On si nohy o kámen neurazil. Dejte pozor. Co by bylo, kdyby se do toho nechal zaplést? Postřehli jste, že jsem neřekl, že on Slovo citoval, nýbrž že to oblíil, jako se přes koláč natře cukrová poleva. Zahalil ho, či vlastně oblíil. Nenechal ho ve správné souvislosti.

Tak se to pokoušejí vyložit také dnes; chtějí to nabílit. Ale potom to již není v souladu se zbytkem Písma. Všechno musí souhlasit. „*Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i na věky*“, úplně jedno, kolik ze Slova přebííte.

Musí to být podáváno tak, jak On to vyslovil. Jestliže je to správně podáváno, potom to On potvrdí jako pravdu ve vašem životě. Tak poznají všichni lidé, že jste psanými Božími dopisy. Psané dopisy – to je tato Bible. Souhlasí to? Bible je přece psaní. Tedy jste psané Bible, které vyzařují Jeho Slovo, a opět v Bohu dokonalé lidi.

Ježíš odpověděl: „*Je rovněž psáno!*“

Pozorujte, Eva byla ve stejné situaci na základě svého nadpřirozeného porozumění stržena. Měla teologické vědomosti. Úroveň jejího vzdělání byla tehdy vyšší, než kdekterého teologa v zemi. Byla odtažena a nepozorovala to. Věděla, že měla něco, co Adam neznal. Možná, že by byla skrze to schopna nad ním panovat, protože tomu rozuměla více než její Adam. Pozorujte, co jejich Adamové dělají dnes. Mohla rozeznávat mezi dobrým a zlým, neboť byla dobře v pravdě vyučena. Dostalo se jí vynikajícího vyučení v pravdě, které předtím nerozuměla a byla to pravda Boží. Když ale Slovo přestoupila, propadla smrti. Ano, dostala své školení.

Seminář vám zprostředkuje tolik teologických vědomostí, že můžete citovat každou osobu ze Starého i Nového zákona. Ale dejte pozor, co děláte, jestli neporušujete Slovo, když říkáte: „Nuž, to bylo jen pro ni.“ Ne, to je

pro vás, pro každého, kdo to chce. Dejte pozor. „Ó, to bylo pro ten sbor tehdy. “ ON je stejný včera, dnes i na věky! Ona měla falešné vzdělání, ale byla také mrtvá skrze hřích a přestoupení.

Nyní se dostaneme k třetí taktice satana. S tím si pospíšíme, neboť bych nechtěl užít více času, než je nutné, snad patnáct, dvacet minut, jestli vydržíte ještě tak dlouho. Pozorujte jeho třetí taktiku, třetí pokušení. Jestliže selžou ty předešlé, této se to podaří. Nyní vám nabídne úřad v kostele-sboru, jak to udělal u Ježíše: „Dám Ti celý svět. Ustanovím Tě nad ním králem. Všechno mi patří, a já ti to dám.“

Kdo může udělat z muže kazatele? Kdo může muži propůjčit dar, když budou na něho položeny ruce? „*Bůh ustanovil do církve...!*“ Vidíte, jak to Slovo překrucují. To stejné udělala Eva. Svými nově nabytými vědomostmi, svým poznáním získala moc nad Adamem. Mohla dělat, co chtěla, pokud dostala Adama k tomu, aby to přijal.

Když ale přišel k Ježíši, nepodařilo se mu to. ON řekl: „Odstup ode Mne, satane!“

Jinými slovy: „Nechci to převráceně podat, ale toto přidat...“ – „Stojí psáno: člověk žije z každého slova Božího, ne z tvé nabídky: ‚Udělám tě předsedou okresu, presbyterem nebo diakonem.‘ Nebo: ‚Budeš moci hrát na klavír, sestro.‘“ Všechno to se nabízí. „Ty jsi velice známá osobnost; tvůj talent potřebujeme ve sboru.“ Pojd' ke Slovu!

Ona jej mohla ovládat, poučovat. To stejné sklízíme dnes. Dnes se jim nabízí doktorský titul nebo funkce předsedy okresu, přednosta, obvodního manažera a tomu podobné.

Jak se to liší od Ježíše! ON se pevně držel Slova.

V dalších minutách bych chtěl přírodou a Slovem doložit, že to souhlasí a dokazuje to, že On byl Slovo-Chléb masem učiněný. ON byl masem učiněné Slovo. Co vyzařoval? Jen Slovo.

Jestliže jste napsanými dopisy, pak vyzařujete jen Slovo, ne to, co říká nějaký seminář nebo někdo jiný, co si o tom myslí paní Jonesová nebo Dr. Takatak, nýbrž co řekl Bůh.

„Každé lidské slovo je lež, ale Mé je pravda. Kdo by zrušil to nejmenší přikázání, a lidi učí tím způsobem ... Kdo jedno slovo z této Knihy vezme nebo přidá ... člověk nežije samotně chlebem, nýbrž každým slovem vycházejícím z úst Božích.“ Skrze toto Slovo žijeme věčně.

Jako musíte přijímat mrtvé substance, abyste mohli žít pozemsky, musíte mít Krista, abyste žili, jinak zemřete. Co je Kristus? „*Na počátku bylo Slovo*

a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo ... a Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi.“

Také vy jste takovými napsanými dopisy – jeden pro toto, další pro jiné období, jako světlo té hodiny. Ale oni to nepoznávají. Vy to jen vyzařujete.

I když se toho jiní pevně drželi, v jednom bodě selhali. Ale ne On! Již jsem se zmínil, že On ve Zjevení 22:18 řekl: „*Jestliže někdo něco přidá...*“

Dávejte nyní velký pozor. Mat. 24:24 je obzvláště důležitý. Tam říká Ježíš, že v posledních dnech by byli dokonce vyvolení svedeni, kdyby to bylo možné. Pozorujte ty duchy v posledních dnech! Toto biblické místo se musí nyní naplnit. Věříte tomu? Je tam řečeno, že v posledních dnech by samotně ti vyvolení, kteří jsou předurčení, byli skoro svedeni. Je to tak dokonalé, tak podle Písma, vypadá to tak pěkně a jasně, že v tom nepostřehnete žádnou chybu. Jen ti vyvolení tomu uniknou. To řekl Ježíš. Věříte tomu? Dokonce vyvolení by byli svedeni, kdyby to bylo možné.

„Ó, je to tak dokonale podle Písma. Dá se to vidět přirozeným okem.“ Ale tohle to není! Farizeové měli Písmo tak dokonalé, jak to jen šlo – ale podle jejich vlastního výkladu.

Jak by mohli poznat, že On není převrácený? Protože Bůh potvrdil každé slovo, které s ohledem na Něho zaslíbil pro každé časové období. Podle toho poznali, že On byl ten Mesiáš.

Pozorujte, co to má být v těchto dnech: „*Kdyby to bylo možné...*“ Jen jedno slovo, jediné slovo stačí. Více satan nepotřeboval ani u Adama, aby jej přivedl k pádu, než to jedno slovo. Ani dnes nepotřebuje více než překroutit jednu věc. Více není třeba. Víte, že je to pravda. Jedno slovo přidat nebo odejmout znamená dokonalé selhání. Záleží na každé maličkosti, na každém slově Božím. Pomyslete jednou na ty výklady v seminářích, jak se od sebe navzájem liší.

Někde ale přece musí být pravda, a to je ona: Bible.

Říkáte: „Bratře Branhame, oni ale mají nejkrásnější bohoslužby.“

Ježíš řekl: „*Nadarmo se Mně klaní, protože vzali za své učení lidská ustanovení místo Slova*“ – vlastní názory, vlastní výklady Slova.

Jak jsem již řekl, Bůh žádného vykladače nepotřebuje. ON sám vykládá každé slovo. Nepotřebujete nikoho, kdo by vám to vykládal, Bůh vám to vyloží, jestliže jste připraveni to přijmout. Vidíte, to je život, život sám v sobě.

Ježíš řekl: „*Marně se ke Mně modlí.*“ Oni se skutečně modlí k Bohu. Také Kain se na začátku modlil Bohu, přesto: „*Nadarmo Mne uctívají.*“ Co znamená *nadarmo*? Není to nic platné.

Oni mohou dosvědčit: „Já dělám toto. Tancuji v Duchu. Mluvím v jazycích. Já prorokuji. Já káži evangelium.“ Ale když si nenecháte narůst vlasy, jestliže jednu věc vynecháte, pak uvidíte, co se stane: ten Duch vás opustí na místě. Přesně to se přihodilo našim sborům. Ony selhaly.

„Daremně se ke Mně modlí. Ó ano, jejich bohoslužby jsou velice krásné. Přesto se ke Mně modlí nadarmo, protože přijali lidská přikázání za své učení.“

Farizeové byli školení teologové. Neopovažujte se tvrdit, že dnes bychom měli něco srovnatelného. To v žádném případě. Oni znali každé jednotlivé slovo, jak bylo napsáno, a přesto byla jejich modlitba marná. Pomyslete jen: „Marná!“ Navzdory velkým biblickým školám, seminářům, učitelům, mladým mužům a tomu rovnému. Přesto ztraceni.

To stejné On řekl o těch na poušti. Všichni jedli na poušti manu a pili z duchovní skály. Ale Ježíš řekl: „Všichni zemřeli.“ Smrt znamená „věčné oddělení“. Proč? Protože nevěřili zaslíbení Božímu.

Nerad vás tak dlouho zdržuji, ale jednoduše to musím říci. Již to nebude dlouho trvat.

Každý z nich vyšel ven pod vedením ohnivého sloupu a dostal se na poušť. Oni věřili Bohu a šli kupředu. Když ale narazili na překážku a těch deset se vrátilo zpět, říkali: „Tu zemi nejsme s to zabrat. Tam jsou obři. Jsou to a ono. To nemůžeme, to je nemožné.“

Co ale učinili Kálef a Jozue? Uklidnili lid a řekli: „*Jsme více než jen schopni zabrat tu zemi.*“ Proč? Jedni hleděli na to, co viděli. Kálef a Jozue naopak tomu hleděli na zaslíbení Boží. Bůh řekl: „*Já jsem vám dal tu zemi! Jděte, zaberte ji!*“

Nyní cituji z Žid. 6: „*Neboť je nemožné těm, kteří jednou byli osvíceni a ochutnali nebeský dar, a byli účastni Ducha svatého ... a sílu budoucího světa okusili a potom přesto odpadli, ještě jednou se obrátit.*“

Těch deset se vrátilo zpět; viděli vinné hrozny té druhé země, vždyť tam přece byli. Ale když došlo na to, následovat Slovu až do konce, řekli: „To my nemůžeme!“ Zemřeli na poušti.

Tam se ocitáme dnes. Ochutnali jsme to dobré Boží Slovo. Když se ale potom jedná o plné zaslíbení, pak je řečeno: „Ne, ne, to nemůžeme, neboť Dr. Takatak nebo někdo jiný řekl, že to není možné. To bylo pro apoštoly. To byl jiný čas.“ Tam zemřete.

V Písmu zapadá jedno do druhého. Každé slovo je mezi sebou propojené. Nemůže to odpovídat lidské ideji nebo jít podle lidského systému,

ale bude to zjeveno jen skrze Ducha svatého. Ježíš řekl: „*Chválím Tě, Otče, že jsi toto skryl před moudrymi a chytrými a zjevil nemluvnátkům.*“

Nyní ještě chceme rychle zachytit další myšlenku této věty „... *nadarmo se Mi klaní*“. Farizeové byli učení a morálně bezúhonní. Přesto je Ježíš označil jako ďáblы. Těmto učným teologům Ježíš řekl: „*Vy pocházíte z vašeho otce, ďábla, a jeho skutky činíte!*“ ON řekl: „*Zdobíte hroby proroků, které usmrtili vaši otcové.*“ Proroci vystoupili, aby strhli náboženské systémy. To dělali.

Proroci! Ke komu Slovo přichází? K teologovi nebo k prorokovi? Nepřichází k teologům a biblickým školám, nýbrž vždycky k prorokovi. Bůh nikdy nemění Svůj systém. Tak tomu bylo vždycky. Nepřichází to k nějaké skupině, nýbrž k jednomu jedinému. Nikdy to nebyla skupina, ale vždy jen jedinec. Ano. Prorok.

Ježíš řekl: „*Zdobíte hroby proroků, ale vaši otcové je tam dostali.*“ Stejně dělají ve své slepotě na základě satanova semináře.

Letniční, vytáhněte své nosy ze světové rady kostelů. Kazatelé, zde budete psát lidem v hlavních stanech. Jednotlivým sborům nemusíte psát; oni tu věc již odložili a nechtějí s ní mít nic společného. Také vy, baptističtí bratři, zůstaňte venku. Nechápete, že je to znamení šelmy, co tam vzniká? Vy víte, kdo to všechno pohlít, jestliže Písmo zhruba znáte. Jestliže Slovo ve vás vyzařuje, potom od této věci zůstávejte vzdáleni. Vaše denominace pospíchají dovnitř. Vy buďto půjdete s sebou, nebo musíte své denominace od toho odpotat. Pak již nemůžete být dále denominací a zůstat tam, buď musíte vejít nebo zůstat venku.

Pak již nejste organizací, neboť jste ukázali, co jste. Ano! Bůh vám požehej, děláte-li to. Je těžké říci, jak mnozí to udělají, ale bez pochyby to někteří budou.

Oni byli svedeni a Ježíš je označil jako od ďábla. Když tam Ježíš stál, odolal každému pokušení Slovem. ON se pevně držel Slova a Bůh Jej potvrdil.

Před několika večery jsem v kázání mluvil o Michelangelovi. Kolik vás již někdy navštívilo Forest Lawn a vidělo Mojžíšovu sochu od Michelangela? Bylo to tak přemáhající, když jsem tam poprvé zavítal a spatřil ji. Michelangelo na ní pracoval skoro celý život. Věděl ve své představě, jak ta socha má vypadat. Chtěl ji dokončit ještě před tím, než bude muset zemřít. Celá léta něco otesával, zde něco urazil, tam vylomil a jinde přibrousil. Když ji konečně po mnohých letech dokončil, stanul před ní s kladivem v ruce. Poodstoupil opodál a pozoroval ji. Měl ve své představě stále ještě tu podobu, jak měla vypadat, od chvíle, co poprvé slyšel o Mojžíšovi. Nyní stál zářící před

ním. Byl tak přemožen svým dílem, že tím kladivem udeřil do nohy sochy a zvolal: „Mluv, Mojžíši!“ Myslel si, že Mojžíš by měl mluvit, protože jeho podoba přesně odpovídala obrazu, který měl ve své představě. Stopa po úderu na jeho noze je stále ještě patrná. Je to dokonalá socha, až na toto místo na noze. Ve Forest Lawn to můžete vidět. Tam je kopie té sochy, hned jak projdete branou. Mojžíšova socha je mistrovským kusem Michelangela, koruna jeho života.

Bůh je velký sochař. Člověka stvořil ke Svému obrazu, aby Jej vyzařoval. ON je Slovo. Co učinil? Vystavil Adama zkoušce. Ale ten selhal. Mojžíš selhal a všichni ostatní také. Ale nyní přišel jeden dokonalý. Haleluja! Kdo to byl? Nikdo jiný než Bůh sám v mase. Slovo se v Něm zrcadlilo. ON byl plnost Božství tělesně; ne prorok, přesto, že byl prorokem; ne člověk, ačkoli byl člověkem.

Židé, nepředstavujte si Jej jako někoho vám rovného. ON nebyl ani Žid ani pohan, On byl Bůh; vaše krev určuje, co jste. Přirozeně jste také z masa. Když Marie počala z Ducha svatého, neměla žádné citové prožití. Bůh Otec stvořil tu buňku, vejce v Marii a také tu krevní buňku v ní. Byla to krev Boží.

Ježíš neměl krev Žida ani pohana. Byla to krev, kterou stvořil sám Jeho-va. Byla to krev Boží. Bible říká, že jsme zachráněni krví Boží (Sk. 20, 28). Nebyla to krev Žida nebo pohana, jinak by předcházel pohlavní styk, ale byla to krev Boží.

Když On viděl toho dokonalého, udeřil Jej, zranil. Izaiáš říká: „*ON byl zraněn z důvodu našich přestoupení a ubit pro naše viny.*“

Co On byl? Dokonalé Slovo Boží, symbolizované chlebem, kterým má být živ každý člověk. ON byl pšenice Slova Božího, která měla být rozemleta a do čtyř evangelíí a všech šestašedesáti knih nasypána. Z toho má být člověk živ a jen z toho. Každým slovem, které se tam nalézají. Amen!

Michelangelo měl mistrovské dílo. Bůh sám se viděl v člověku zrcadlit. Tohoto dokonalého Člověka stvořil ke Svému obrazu. Ó, jaký Člověk! ON musel za nás všechny zemřít. Tím bychom se mohli zabývat blíže, ale neuděláme to. ON musel zemřít za nás všechny. Ten Dokonalý zemřel, abychom my nedokonalí, mohli být v Něm učiněni dokonalými a sice, tím, že máme účast při každém slově Bible. Pak Jej probudil k našemu ospravedlnění z mrtvých, abychom získali právo při zmrtvýchvstalém Ježíši, který je nyní zde a slouží každým slovem Božím, abychom z toho byli živi.

Nyní si pospíšíme, potom přijdeme brzy k závěru.

Nyní se jedná o druhou Evu – Nevěstu. První ženich byl Adam. Potom následovala řada proroků, až konečně vystoupil ten Dokonalý, který musel zemřít, aby se stal Chlebem pro všechny.

Co je s Evou? S ní se musí stát to stejné. Myslete na to, že Eva byla žena. Církev je v Bibli vždy znázorněna ženou. Neboť ona je nevěsta. Pozorujte, co udělala. Pokoušela se o to, přesvědčit Její o svém učení. Pokud On kázal, co ona učila, byl velice uznávaný. Ale jednoho dne On řekl: „*JÁ a Otec jsme jedno.*“

„Ó, Ty se děláš rovný Bohu. S tímhle chlapem již nechceme mít nic společného.“

Ještě mnoho jiného On začal říkat, např.: „*Jestliže nebudete jíst maso Syna člověka...*“ Co si myslíte, že by si o tom myslel nějaký lékař, který tam seděl? Co myslíte, jak by o těch slovech smýšlel někdo se zdravým lidským rozumem? „*Jezte Mé maso a pijte Moji krev.*“

Oni řekli: „Ten muž je upír, a ne prorok. Držte se od Něho dál. ON se zbláznil. Jděte od Něho.“

Ale byla to pravda. Vidíte, byla to pravda! „*Jestliže z toho nebudete jíst, zahynete. Všichni zemřete, jestliže z toho nebudete jíst.*“

Dnes je to stejné. Chléb a víno jsou jen symboly. Nemyslete si, že těmito pozemskými věcmi je to zařízeno. Musíte jíst Krista, který je Slovo, skrze které žijete, každé Slovo, které v celé Bibli, od 1. Mojžíšovy až ke Zjevení, zaznělo.

Pozorujte nyní druhou Evu. V letničním dni byla jako On nově stvořena, Duchem svatým naplněna a každým Slovem Božím nasycena. Amen.

Nyní budu nábožný. Já se cítím dobře. Tato první církev, první Eva, měla být Nevěstou Krista. Kolik z vás může k tomu říci Amen? Ona měla být Nevěstou Krista. Narodila se o letnicích, ne v Nicei, v Římě, Londýně, Anglii, ne ve Spojených státech; také ne skrze Luthera v Německu, skrze Wesleye v Anglii nebo tak tzv. „letniční“ ve Spojených státech. Ona se narodila letničního dne a byla naplněna Duchem. Byla naplněná Duchem a živila se ze Slova, každým slovem, které vyšlo z úst Božích. Musela přijmout všechno, slovo za slovem. Byla to skutečně Boží kvetoucí rostlina na zemi, nový strom nevěsty, který Její reprezentoval.

Jeho Slovo zaslíbení se zrcadlilo v ní. Petrovi a ostatním museli věnovat pozornost. Oni nebyli v žádném semináři; to bylo známé. Oni neměli ani biblickou školu, ani nenavštěvovali seminář. Neměli vzdělání, uměli sotva napsat své jméno. Bible říká: „Byli neškolení a nevzdělaní.“ Ale co se stalo? Museli poznat, že chodili s Ježíšem, neboť On byl v nich, vyzařovali Jeho zaslíbení.

Haleluja! Čest buď Bohu! To potřebujeme v tomto období. Jeho Slovo Jej vyzařovalo v ní, v církvi. Ona žila z každého slova, které vyšlo z úst Božích.

Ale potom odpadla od Slova jako Eva, a sice v Nicei, Římě, kde byla utvořena první organizace jako universální křesťanský kostel. Máme tu někoho biblicky učeného? Je tu nějaký teolog, který ví, že je to pravda? První organizace vznikla v Nicei – Římě. Bůh nikdy žádnou organizaci neměl a také nikdy mít nebude. Jsou utvořené lidmi. V tom jsou všechny stejné.

Já jsem křesťan. „Ke kterému kostelu patříš ty?“ Existuje jen jedna církev! Jsem pětatřicet let příslušníkem Branhamovy rodiny a nikdy jsem k ní nepřistoupil. Narodil jsem se do ní. Právě tak jsme narozeni do království Božího. Potom jste zrcadlením Jeho Slova.

Eva padla. Také druhá Eva v Nicei – Římě padla. Stala se denominací a přijala dogmata a ustanovení, namísto Slova. Sesadili pohanské modly jako Jupitera, atd. a na jejich místo postavili Pavla a Barnabáše. Bůh slunce a bohyně měsíce s kulatou hostíi byli rovněž nahrazeni. Astarte přece měla být matkou slunečního boha Jupitera. Den narození Ježíše byl přeložen na den narození boha slunce. ON se narodil jako beránkové v dubnu, kdy celá příroda se probouzí k životu, neboť byl Beránkem. Oni jej chtěli oslavovat v nejdelším dni, ale je to rozdíl pouhé 1 minuty mezi předešlým dnem a 25. prosincem dnem narozenin boha slunce, ne Syna Božího. Ale každý z nás si hraje na Santa Klause a zdobí stromeček a podobně. Je to pohanské. Přesto se označujeme jako křesťané. Co se děje s těmi křesťanskými sbory?

Vystoupí jednou mezi námi někdo, kdo káže Slovo a řekne nám pravdu, že ji Bůh potvrdí a dokáže před lidmi, že je včera, dnes i na věky stejný? Nepotřebujeme semináře. Nepotřebujeme teology. Potřebujeme proroka. Ano. Bůh jej zaslíbil.

Eva selhala a právě tak církev, když se stala denominací a podřídila se pod lidská nařízení a vládu lidí a již nebyla vedena Duchem svatým. Vzdálila se od Slova a přijala dogmata. Kdo k tomu může říci Amen? Jistě! Ale věděli jste, že my protestanti jsme přijali právě tolik dogmat jako oni, jestliže k Slovu něco přidají nebo něco odejmou? Satan ji přelstil stejnou metodou jako Evu, totiž kompromisem. Podařilo se mu to tím, že řekl něco jiného než Slovo, skrze ustanovení nebo denominaci.

Originál padl do země jako mučedníci. Mlýnské kameny Říma rozemlely letniční pšenici a hodily do prachu. Spálili je na hranicích a předhodili lvům k žrádlu. Padali do země jako druhá pšenice. To souhlasí, ale během reformace ji On začal zase probouzet. Stejná pšenice vzešla podruhé.

To stejné udělal On s druhým Adamem. Potom, co Adam padl, nechal povstat druhého Adama. Ten druhý Adam zemřel a zase povstal. První Adam padl ve svém hříchu a zůstal ležet. Druhý Adam přišel, aby člověka spasil od hříchu a byl zase probuzen.

Původní církev padla v Nicei-Římě, když jedno slovo pravdy z Bible bylo odňato a římský kostel začal přidávat dogmata a ustanovení. Potom vystoupil jeden kněz jménem Martin Luther, který řekl: „To nemá nic společného s Večeří Páně. To není skutečné tělo Kristovo, je to hostie“ a: „...*spravedlivý má být živ skrze víru.*“ Hodil hostii na zem a protestoval proti tomu. Tady máte vaši první hvězdu, která zazářila po Tyatirském časovém období. Ano, ospravedlnění skrze víru. ON, ten veliký Sochař, začal tvořit mistrovské dílo, nevěstu, která zrcadlila Slovo.

Co ale udělali luteráni po Lutherově smrti? Satan se s nimi potkal a udělali z toho denominaci a zemřeli. Potom se již mezi nimi nic nestalo; byla ta tam a stala se jen obrovským seskupením lidí.

Ve dnech Johna Wesleye se jich Bůh znovu ujal, aby zase vyzařovala další pravdu. Co on udělal? Učil, že posvěcení je druhé dílo milosti. Co udělal Bůh? Požehnal tomu. Wesley protestoval proti anglikánskému kostelu, proti Zwingliho, Calvinově kostelu a všem ostatním, kteří se drželi litery. Luther kázal, že spravedlivý má být živ z víry. Druhé dílo milosti bylo posvěcení. To souhlasí.

Co se stalo potom? To stejné, co po smrti Lutherově. Poté, co Wesley, Asbury a ostatní zesnuli, vznikla organizace a oni zemřeli. Podívejte se na ně nyní.

Nedávno jsem šel do jedné nemocnice modlit se za ženu, která měla být operována. Když jsem vstoupil, řekla: „Bratře Branhame, nechala jsem tě zavolat. Ty mě neznáš. Budeš se přesto za mne modlit? Zítra musím podstoupit operaci.“

Odpověděl jsem: „Jistě, sestro.“

Vedle seděli muž a žena a mladiství, asi osmnáctiletí. Pozorně si mne prohlíželi. Obrátil jsem se k nim a řekl: „Omluvíte mne, budu se nyní modlit.“

Žena řekla: „Zatáhněte závěs.“

Ptal jsem se: „Jste křesťanka?“

Odpověděla: „My jsme metodisté.“

Odvětil jsem: „Neptal jsem se na tohle. Jestliže jste jen metodisté, pak závěs zatáhnou. Kdybyste byli křesťané, vůbec byste nechtěli, abych ho zatáhl.“ Tak je to.

To je velký rozdíl, jsme-li metodistou, baptistou, presbyteriánem nebo křesťanem. Nezáleží na tom, zda jsme Campbellité, jedná se o to, být křesťanem. Co ona učinila? To stejné.

Co se stalo potom? Bůh vzal malou skupinu zde na jihu a jednoho černocho, který šilhal. Co tam On udělal? ON vylil to navrácení darů. Tak vzniklo letniční hnutí. Mnozí z vás si vzpomínají na staré časy, jako např. bratr Valdez, který tu sedí, starý kazatel, který kázal již tehdy, když mi bylo pět let. On si vzpomíná ještě na začátky letničního hnutí. Tehdy se jim o nějaké organizaci nesmělo nic říkat. Oni se z toho bláta dostali. Měli Boží zvěst.

Ale co i oni udělali? To stejné jako ostatní. Udělali z toho organizaci. Nyní mají třicet, čtyřicet různých organizací: Jednoty, dvojnosti, trojjednoty. Ó má dobroto, něco takového jsem v celém svém životě neslyšel. Co se s vámi stalo? Zemřeli jste na místě. Dále jste nemohli jít. Vaše organizace by toto zde nepřijala. Vyhledali jste si své muže. Říká se: „Jestliže tento muž nevěří tomu, čemu věříme my, pak jej tu nechceme. Náš sbor to nestrpí!“

Musím si pospíšit. Vidíte, musí přijít pravé semeno. Musí to být tak, neboť On se vrátí pro Nevěstu bez poskvrn a bez úhony. ON přijde pro Svoji Nevěstu, která potvrdí Slovo. Ó, bude to velice malá skupinka. Ježíš řekl: „*Jak bylo ve dnech Noé, (když bylo zachráněno osm duší), tak bude také při příchodu Syna člověka.*“ Souhlasí to? Kolik jich bude, to nevím.

Ale hleďte, Nevěsta bude složena z těch, kteří přijali Slovo ve svém období. Není to jen tato poslední skupina, Bůh odsud vezme všechny ze všech období.

Bude to překvapivě malý zástup. Když zmizí, nikdo ani nepostřehne, že tu již není. Co by bylo, kdyby On v těchto posledních dnech vzal 500 lidí? To by vůbec nebylo nápadné. Co je pět set, kteří ve dvou třech dnech zmizí? Vždyť tolik lidí zmizí na celém světě každý den, o nichž se nic neví, kde jsou, a o nichž již nikdo nic neslyšel.

Ona bude při tajném příchodu Pána Ježíše vzata pryč. Ostatní budou dále kázat, jako to bylo ve dnech Noémových. Budou říkat: „Čest buď Bohu, máme to! Haleluja!“ A jejich smrt je zpečetěna. To říká Bible a ta nemůže selhat.

Noé, Mojžíš, David předem vyzařovali příchod dokonalého Ženicha. Právě tak Luther, Wesley a letniční probuzení nastínili příchod dokonalé Nevěsty.

Udělali pokaždé začátek. Ale co se stalo potom? Církev pokaždé jako Eva nutila svého Adama věřit jejímu novému světlu, jejímu novému systému

a tam zemřela. „Naše skupina se sjednotí. Jaké nové požehnání prožijeme tím, co jsme našli!“ atd.

Co toto všechno Evě vyneslo? Máme již jen málo času. Co to všechno vyneslo Evě, té první mateřské církvi, první nevěstě prvního Adama, jaký výsledek? Co jí to vyneslo? Dobře poslouvejte. S tím nebudete souhlasit. Ale přineslo to „semeno hada“.

Její první syn nebyl synem Adamovým. Kdyby byl, pak by měl právo prvorozeného. Bible v Judově epištole říká, že Enoch byl sedmý po Adamovi. Je to tak? Seznam začíná Adamem, kterému se zrodil syn Set. Co je s Kainem, kterému by měla patřit právo prvorozeného? Nebyl Adamovým synem. Setovi se narodil Enos. Tak to šlo dále až k Enochovi, sedmému po Adamovi. Kdyby byl Kain jeho synem, proč potom ani jediné místo v Bibli o tom nemluví? Samotně v evangeliu Lukáše, kde je vypsání rodů ještě jednou uvedeno, není Kain ani zmíněn jako Adamův syn. Jestliže jím nebyl, čí syn pak on byl? Kdyby byl Adamovým synem, a sice prvorozeným, patřilo by mu právo prvorozeného.

Existuje přirozená církev – nemůžete to vidět? -, která přijala něco namísto Slova, což bylo duchovní cizoložstvo. Letniční, Bůh vám požehnej! Co to vyneslo Evě? Semeno hada. Co se děje v posledních dnech skrze denominace? Opět vzešlo semeno hada, tím, že ke Slovu něco přidali.

Co on obětoval? Plody a podobné věci, ale ne krev.

Zjevením Slova, než bylo Slovo Boží vůbec sepsáno, Abel obětoval Bohu skrze víru libější obět' nežli Kain, tak obdržel svědectví, že byl spravedlivý. Skrze tu obět' zase vyzařoval Slovo.

Kain odešel a přinesl tam plní produkty, neboť myslel, že Eva snědla jablko. Mnohé teologické semináře hovoří nyní o meruňce. Bylo to cizoložstvo – to ví každý, kdo zná Bibli. Jistě to tak bylo.

Pozorujte, první semeno hada přišlo skrze Evu, když první Eva odbočila od Slova. Druhá Eva udělala to stejné v Nicei, Římě. Co obdržela? Spoustu denominačních dětí. To souhlasí. Ó, jsou morálně bezvadní a velice dobří. Jistě. Ale co je s nimi? Jsou mrtví na základě svých ustanovení víry.

To stejné je nyní. Zjevení Kainovo o Slově způsobilo to stejné. Co jí bylo zaslíbeno? Co je zaslíbeno Evě tohoto konečného času? Dobře naslouvejte, zatímco se dostáváme k závěru. Co je zaslíbeno této Evě konečného času? Laodicea! Bohatství, veliké jméno, významné osobnosti. Ale vzdor bohatství je nahá a mrtvá, aniž by to věděla. Tak končí období církve.

Ona zapírá Slovo. Aby se Mat. 24, 24 naplnil, pokouší se mnohým rámušem, *tím i oním*, společenským uznáním a věcmi toho druhu dostat dovnitř.

Říká: „Nu, my máme moc! Čest bud' Bohu! Haleluja! Máme moc!“ Máte formu pobožnosti, ale její moc zapíráte. Je to tomu pravému tak podobné, že by dokonce vyvolení mohli být skoro svedeni. Jak může člověk v Duchu tancovat, mluvit v jazycích a přesto zapírat, že je Slovo Boží pravda? Může tohle být Duch svatý? To prostě možné není.

Každé slovo! Jestliže Bůh něco řekne, pak to tak míní. Nevykládejte to jinak. Bible říká, že nedopustí žádný svévolný výklad. Řekněte to tak, jak to vyslovil On.

Dejte pozor, je to falešná síla. Přesně to chtěl satan Pánu Ježíši nabídnout. Vyvedl Jej nahoru a chtěl, aby se tím On chlubil. Lidé to dělají. Dokonce světová rada kostelů a všichni, kteří v tom jsou. „*Kdo je schopý vést proti ní válku?*“, tak je to v Bibli psáno s ohledem na šelmu, která se pozdvihne.

Kdybychom měli čas, zašli bychom na to blíže, ale my jej nemáme.

Pozorujte, co Ježíš, druhý Adam, Adam-Slovo činí v jeho dnech, ve dnech tohoto kostela, který se tomu pravému tak přibližuje. Poslední období církve je Laodicea. Kolik vás k tomu může říci Amen? Co dělá? Jak se dostane do oslaveného stavu? Je vlažná a bez Boha. Co udělala?

Adam poznal, že Eva se nechala svést z nevědomosti a nikoli úmyslně. Proto vyšel ven s ní, aby ji zachoval. Souhlasí to? Bible říká: „*Adam nebyl sveden...*“ Z toho důvodu zakazuje ženám kázat evangelium. Adam se nedostal do přestoupení, ale Eva. To je důvod, proč nesmí učit nebo vládnout nad mužem atd. Tak to říká Slovo.

Říkáte: „Nuže, tato...“ Nezáleží vůbec na tom, co ta nebo ona dělá. Jde o to, co říká Slovo, bratře, sestro! To se vám pokouším udělat srozumitelné. Jde o to, co říká Slovo. Žijeme ze Slova, ne skrze nějaký důkaz nebo něco jiného lidského, ani skrze nějaké prožití. To s tím nemá vůbec nic společného. Žádné prožití není nic platné, jestliže odporuje Slovu. „*Mnozí ke Mně přijdou a budou říkat: Já jsem prorokoval, dábly vyháněl, v jazycích mluvil. Všechno to jsem činil. Já jsem kázal evangelium a jsem Dr. teologie.*‘ Potom jim řeknu: *‘Odstupte ode Mne, vy činitelé nepravosti, nikdy jsem vás nepoznal!’*“ Víme, že ve Slově to tak stojí a přesto uzavírají z důvodu organizace, z důvodu nějakého systému kompromisy. Ó můj příteli, dovol mi, jako drahému bratrovi, který tě miluje, tebe varovat.

Poslouvejte přesně. První Adam šel s Evou ven, neboť ona byla svedena. Ale v Laodicijském období církve byl někdo, kdo to věděl lépe. Ano! Ze svého tábora, ze svého pokoje vyhnala ona Jeho. ON se nachází venku, klepe a pokouší se zase vejít dovnitř. Ona je kultivovaná, požívá vysoké vážnosti, nic

nepotřebuje, ale neví, že je nahá a politováníhodná. To je kostel, který by dokonce svedl vyvolené, kdyby to bylo možné. Pozorujte, měla moc, falešnou moc. Vzala část Slova, ale ne všechno.

Co je největší lež, která se může říkat? Je to ta, která obsahuje 99% pravdy. Když někdo říká: „William Branham byl tehdy a tehdy v Texaském Houstonu opilý, jak jen to šlo“, potom je to lež. „Ne“, zněla by odpověď, „on byl ve Phoenixu, v Arizoně. Kázal u křesťanských obchodníků na jisté téma. Bylo tam tolik a tolik lidí. Trvalo to až do 10.30 hodin. A víte, co udělal v 10.30? Pil alkohol!“ To je lež. Ale zbytek souhlasí. Aby svedli, pak to musí znít jako čistá pravda.

Tak to dělají lidé dnes. Mají pravdu natolik, že by vyvolení skoro mohli být svedeni. Ale záleží na jediném slově. To jsem dokázal Biblií.

ON s ní ven nevyšel; ona Jej, Slovo, vyhnala ven – odmítla. To je smutný pohled, jak to hned na konci uvidíme.

Tak to bylo také v Babyloně. Člověk nepřestane dříve, dokud něčeho nedosáhne sám. Prostě nepřestane.

Ve dnech Noémových mohl Noé kázat a varovat, kolik jen chtěl – nebylo to nic platné. Achab jedl vlastní chléb a skončil v pekle. To souhlasí. Musel si zadělat na vlastní chléb, aby tento článek roztrhl a potom šel do pekla. Tak to bylo s Achabem a Jezabel. To tragické na tom je, že si nebyli vědomi toho, že hřeší. Oni měli za to, že dělají to správné.

Víte, Ježíš řekl, že přijde čas, kdy vás budou zabíjet a ještě se budou domnívat, že prokázali službu Bohu. Počkejte, až vyjde má nová kniha! Jednoho večera se střílelo po některých lidech, protože řekli, že je převrácené, když se sjednotí katolický a protestantský kostel. Domem jednoho mého přítele proletěly tři kulky. Minuly ho jen těsně. Počkejte, až ta kniha se dostane do oběhu! Oni si nemyslí, že tím hřeší; mají za to, že dělají to správné. Věří, že to dělají pro věc Boží a nedovedou to jinak.

Židé usmrtili Ježíše a byli přesvědčeni, že dělají to správné, protože jejich učitelé řekli, že On je převrácený. Ukřižovali právě ten Chléb, ze kterého měli být živi.

Ale všichni, kteří Jej přijali, aby svůj život, věčný život, žili skrze Něj, a dal jim moc být částí z Něho, totiž syny Božími. Souhlasí to?

Oni milují ty plané okurky ze škol jejich teologie, smrt v hrnci. Ježíše, Chléb života nechtějí, Jeho nechtějí. Vyštvali Jej ze svých sborů. Musí tak jednat, úplně jedno, co dělají.

Ptáte se: „Myslíš, že to můžeš změnit, bratře Branhame?“ Ne, ale já mluvím k těm vyvoleným.

Oni Jej vyštvali. Vzali polévku, do které zamíchali svět a několik teorií, a udělali z toho teologický seminární „hrnec polévky“. Mouku proroka Elizea, kterou bylo to škodlivé odstraněno, odmítají.

Udělal to tehdy? Elizeus měl mouku. Mouka poukazovala na Krista, jedlou obět. Byla zcela jemně rozemleta. Mlýnské kameny musí na sebe dobře přiléhat, aby ji mohli dobře semlít. On hodil mouku do hrnce, čímž jejich nemoc byla uzdravena, a smrt z hrnce odstraněna.

I dnes mají smrt v hrnci, ale nechtějí Elizeovu mouku – Krista, Chléb, Slovo. Říká se: „Ne. To je bludné učení.“ Oni to nechtějí. Klidně jezte, potom zemřete. To je tak jisté, jako že se svět točí. Jed v hrnci. Přesto tu mouku do svých teologických hrnců nepřijímají. Prostě to nechtějí. Vyhodí vás ven a nechtějí mít s vámi nic společného.

Druhé Evě z letnic, obilnému chlebu, se dařilo jako prvnímu Adamovi s jeho chlebem. Dostala se pod římské mlýnské kameny a zemřela skrze pronásledování a mučednictví.

Co ale učinila její sestra, která se stala nevěstkou? Říká to Bible? Ano. Šla do světa a také zplodila děti. Kdo k tomu může říci Amen? Zj. 17 hovoří o smilnici a jejích dcerách – ne o mužích, nýbrž o ženských, kostelech – sborech – denominacích. Jak se stala smilnicí? Odložila Slovo a přijala denominaci, tak se stala smilnicí. Co udělaly její děti? Byly to běhny, což je to stejné. Udělaly to stejné, odložily Slovo a staly se denominací. Její děti, dcery, kostely, sbory. Podívejte se na ně.

Dovolte mi vyslovit toto jako proroctví. Budete tomu rozumět? Ta veliká rodinná hádka je skoro u konce. Zase se sjednotí. Stará matka zase přijme své děti. Beztak jsou si všichni rovni. Chtěli by být jedno. Je na čase, aby církev a Bůh, církev a Slovo byli jedno, a sice již zde, neboť On přijde kvůli ní, ne kvůli takové sjednocené skupině. Ó ne.

Jedná se o pšeničné zrno. Pozorujte přírodu. S touto myšlenkou přicházím k závěru. Pozorujte, co se děje v přírodě, jestliže někdo seje pšeničí.

Byla napsána kniha, kterou, myslím, jste všichni četli; alespoň někteří z teologů. Nazývá se: „Mlčící Bůh“. Myslím, že se dostane v knihkupectvích, kde jinak kupujete knihy. „Mlčící Bůh.“ Ten nevěrec v ní říká: „Jak si jen můžeme myslet, že existuje nějaký Bůh, když ve středověku seděl tam nahoře a mohl klidně přihlížet, jak malé děti byly upalovány? Jak namáčeli ženám dlouhé vlasy do smůly a zapalovali? Jak ke každé ruce přivázali vola a ti lidé

byli roztrženi, protože nepolíbili krucifix a všechny tyto věci?“ On píše: „Jak by Bůh mohl, pokud existuje, sedět tam a přihlížet, jak tyto malé děti uhoří?“ Vidíte, tak mluví přirozený, lidský rozum.

Víte, že padne-li pšeničné zrna do země, musí tam nejprve ležet a zetlít? Právě to se stalo i s církví z letnic: Padnout do země, ležet tam a zemřít. Semeno muselo zetlít, aby zplodilo nový život. Je to tak? Dejte pozor, jsou to mé uzavírající myšlenky. Abych shrnul všechno dohromady, obrátíme se k přírodě. Jak mnozí z vás věří, že Bůh působí ve všech těchto věcech v souladu s přírodou?

ON stvořil svět a spasí jej stejným způsobem, jako lidi. Co udělá člověk, který přijde k víře? Věří a nechá se pokřtít. Potom co je očištěn krví, prožije posvěcení, které zdůraznil Wesley ve své zvěsti. Potom je naplněn ohněm Ducha svatého. Svět je z něj vzat ven a je naplněn Duchem svatým, který je Slovo. Věříte tomu? Dejte nyní pozor. Stejným způsobem spasí Bůh Svůj svět.

Kolik z vás již obdrželo na pásku kázání **„Budoucí domov nebeského Ženicha a pozemské nevěsty“**? Tam jsem to vyložil. Pán mi to daroval. Já to podávám dále, jak jsem to od Něho přijal.

Vidíte, svět byl zatracen nejprve pádem Adama, který přestoupil Slovo. Kázání Noémovo přineslo ospravedlnění, a Bůh pokřtil zemi vodou. Potom přišel Syn a vylil na ni Svoji krev, aby ji posvětil a vznesl nárok na Svůj majetek. Na konci konečně přijde obnovení. Stane se to skrze oheň, že každý zárodek a všechno ostatní bude spáleno. Tisíce mil vzhůru to vystoupí.

Co přijde potom? *„Potom jsem viděl nová nebesa a novou zemi; neboť první nebesa a první země zmizely. A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, sestupovat s nebe od Boha, připravený jako okrášlená nevěsta pro svého Ženicha.“* Potom je Bůh a lidé pohromadě.

Stejně tak to bylo s Ježíšem. ON byl pokřtěn ve vodě a připravil se. Od začátku byl posvěcen od Otce. Potom pozdvihl Svě ruce, tedy sestoupila na Beránka holubice. Co učinil Bůh, když na Něho sestoupila holubice? Vznesl nárok na tuto část života. Existovala pozemská část: Ježíš jedl pokrm, přirozený chléb jako my. Ale nyní Bůh vznesl nárok a neexistovalo nic, co by to ještě mohlo zdržet. Smrt to nemohla zadržet. ON řekl: *„Zrušte tento chrám a Já jej zase vzdělám.“*

Jestliže muži a ženy skutečně plně vejdou do Boha – ne jen do nadšení nebo pohnutí mysli – ale je-li ten dotyčný skutečně zajedno se Slovem, potom jej Bůh zachránil a posvětil od věcí světa, obnovil, všechno světské ohněm Ducha svatého z něho vzal. Potom On žije v tomto člověku, sám se v něm zr-

cadlí. Jeden tak dokonale udělaný muž či žena žijí ze Slova. Tak bude očištěna i země. To stejné On udělá i se zemí, spasí ji.

Pšeničné zrno padne do země. Ježíš byl pšeničné zrno, které padlo do země. Bylo dokonalé, proto v Sobě mělo život. Mojžíš z mrtvých nevstal; Adam také ne. Nikdo jiný nevstal, jen tento Dokonalý, který Slovo zrcadlil každým způsobem. ON žil z každého slova. Kolik vás k tomu může říci Amen? ON žil z každého slova. Co se stalo? Uložili Jej do hrobu, ale třetího dne On hrob prolomil a vyšel zase ven.

Také církev znovu povstane a přijde k dokonalosti, aby byla vytržena. Co se stalo potom, co se církev v Nicei – Římě stala první organizací a padla do země? Může to někdo potvrdit a říci k tomu Amen? Co učinila? Stále znovu přechodně povstávala ve vzkříšení. ON usiloval skrze Luthera přesně o to stejné, co učinil skrze Noéma. Ale co se stalo? Neuposlechli Slovo a udělali z toho organizaci. Co to bylo?

Je to jako s pšeničným zrnem, které vzejde. Co se objeví jako první, když zrno vzejde? Dva malé lístečky. Poslouchejte přesně. Co v tom přirozeném vzchází? My porovnáváme přirozené s duchovním; přirozený chléb s duchovním. Co se děje? Jak On mohl jako člověk být Chlebem?

Když církev vzešla, byla malým lístečkem. To se vůbec nepodobá zrnu, které bylo položeno do země, ale slouží jako nositel života. Co se děje dále? Řekne ten muž nyní: „Ó, to mám nyní krásné pšeničné pole!“? Ještě ne. Má teprve příslib úrody. Co se děje dále? Další probuzení, které přišlo po Lutherovi, přinesl Zwingli. Stále ještě to nebylo zrno. Byl to list. Stéblo pak přineslo další listy: Calvina a mnohé jiné, kteří vystoupili. Konečně vznikl anglikánský kostel. Všichni byli listy. Všichni se sobě navzájem podobali, skoro podobali.

Co se stalo potom? Pšenice se mění; kukuřice se mění; všechno se mění. Utvořil se klas. Zřejmě se to nazývá klasem. Co na tom visí? Pylový prášek. Nuž, to je originálnímu zrnu, které bylo vloženo dovnitř, podobnější než list. Souhlasí to? Wesleyova zvěst s Biblií souhlasila více než Lutherova. To víte, že ano? Co všechny tyto malé klasy představují? Existují Wesley-metodisté, Nazarejští, Svátí poutníci, Sjednocení bratři: všichni učí posvěcení. Co z toho vyšlo? Co učinili nakonec i oni? Založili organizaci a zemřeli.

Vyšli z toho letniční. Říkáte: „Ó bratře!“

Říkám toto zbožně a s Boží láskou. Necht' velký Otec, o kterém jsem vám na začátku řekl, že je přítomen a všudypřítomný, posuzuje. Jestliže to říkám zaujatě, bude mne soudit. Jestliže to říkám z důvodu pravdy, pak mi požehná. ON vám to dá poznat, jestliže jste určeni k věčnému životu.

To, co se potom na konci stébla objevilo jako první, vypadá již skoro jako pšeničné zrno. Ale co je to? To ještě není zrno. Je to, co říká Mat. 24, 24: tomu pravému je to tak blízko, že by skoro ti vyvolení mohli být svedeni, kdyby to bylo možné. Pozorujte, již to vypadá jako zrno. Jestliže to ale utrhnete, posadíte se, otevřete pod mikroskopem, pak je to jen pleva, ve které se pak nalézají pšeničné zrno. Ona je tu k tomu, aby je chránila. Vypadá ale právě tak, jako pšeničné zrno. Kolik z vás ví, že to souhlasí? Zvedněte své ruce. Ano, je to jen pleva.

Letniční bratři, prosím, nechápejte mne špatně. Toto je pravda. Nemůžete odporovat přírodě. Příroda skládá ve všem o Bohu, svém Stvořiteli svědectví.

Podívejte se na ten klas. Co udělali? Mluvili v jazycích. Chovají se právě tak, jako tehdy ti o letnicích. Ale jestliže to rozloupnete, a trochu otevřete a pozorně se podíváte, najdete v tom spoustu malých plev. Až když všechno odstraníte, objevíte dobrou lupou maličké zrnko. Je to zrno, které vzniká. To pravé. Pleva je jen nositelem. Proč? Ona tam musí být, aby to zrno chránila. Je tam právem, neboť zrno musí být chráněno. Zrno přišlo vzhůru ze země, proniklo kupředu skrze luterány, a ty sbory, skrze Wesleye a ostatní, skrze klas až do plevy. Vypadá to dokonale. Žádný div, že Ježíš řekl, že by i vyvolení byli svedeni, kdyby možné bylo. Ona vypadá jako zrno a nalézá se přesně na místě, kde by mělo být zrno. Ale co se stalo? Ona učinila to stejné, jako ti před ní: založila organizaci. K čemu slouží? Jako nosič.

Oč jde v těchto dnech, ve kterých žijeme? Pokud by tu byl přítomen znalec dějin, ten jistě ví, že každé probuzení trvá jen asi tři roky, potom z toho probuzení vyjde organizace.

Bratře, sestro, z tohoto mocného, patnáct let trvajících probuzení, jež prožívám – mám tu přednost prožívat to s vámi – žádná organizace nevznikne. Žádné organizace již nevzniknou. Ne, již ne. To je již ta poslední. Letniční tu museli být, aby toto chránili. Kam bychom šli s takovou zvěstí, jako je tato, kdybychom neměli letniční, kteří jí uvěřili? Vzpomeňte si, co se stalo v roce 1933 u řeky Ohio.

Promiňte toto, ale chtěl bych, abyste znali pravdu. Mě již nezbyvá mnoho času, to víte. Je mi 55 let. Ale tyto magnetofonové pásky zůstanou živé, potom, co bych odtud odešel a vy uvidíte, zda to souhlasí nebo ne, jestli jsem byl pravým služebníkem nebo falešným prorokem. Ještě nikdy jsem vám neoznámil něco, co by se nenaplnilo. Tak se stane i toto.

Ona je nosičem. Musí jím být. Ale když zrno začne růst, pak se mu povede, jako tehdy Ježíšovi, jehož nositelem byla církev: Když On jim začal říkat

pravdu Boží, oddělili se od Něho. Co se děje nyní? Žádná spolupráce již není možná. Proč? Musí to tak být, aby pšenice mohla zrát na **slunci**. Tak musí duchovní pšenice ležet před **Synem**, aby se stala zlatým zrnem Slova -potvrzeným Slovem, Bohem, masem. ON řekl: „*Kdo ve Mně věří, bude konat skutky, které jsem Já činil.*“ Církev, která skutečně žije Slovem, ne skrze organizace, ale v přítomnosti Slova – Syna, bude učiněna stejným Slovem, které bylo letničního dne položeno do země.

Neučí nás Mal. 3, že toto se stane, než ten veliký a hrozný den Páně přijde? Jak mnozí to ví? ON srdce dětí zase přivede k otcům. Je to správné? K víře původních letničních otců.

V Luk. 17, 30 mluví Ježíš o dni, ve kterém se zjeví Syn člověka – ne člověk, nýbrž Syn člověka; ne nějaká organizace -Syn člověka, Slovo samotné, které zase žije mezi lidmi.

Slovo samotné bude masem ve vás. Potom jste jeho zrcadlením v této hodině; vyzařováním zvěsti. Žijete zase ten život, který byl v Ježíši Kristu. Nalézáte se v přítomnosti Syna.

Co se stane s ní? Co se stane s církví? Pleva se nakonec oddělí od zrna, když se začíná objevovat. Co se stalo? Život, který byl v plevě, přešel do pšenice. Život se nemění. Nosič se změní; stal se denominací. Pšenice se ale změnit nemůže. Musí to být služba, která souhlasí přesně se Slovem, jako se Slovem souhlasí On a jak také první církev souhlasila se Slovem, byla Duchem naplněná a Slovem nasycená – ne denominacemi, ale Slovem.

Tady máte tu přírodu a Boží Slovo. ON je Chléb. „*Člověk není živ jen chlebem, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích.*“

Blížíme se k závěru a hned se budeme modlit. Dejte jen pozor. Nyní přijde to, co bych chtěl říci.

Bůh to viděl tak dopředu, že pleva se musí oddělit od pšenice. Kolik z vás tomu řekne Amen? Pleva se musí od pšenice oddělit, neboť ona nyní dozrává. Ona vzešla. Pleva zde původně nebyla, sloužila jen k podpírání, jako nosič života. Pak ji život opustil a vešel do zrna. To je ten důvod.

Slyšte přátelé, v jakém dni žijeme? Máme probuzení, které trvá již patnáct let. Kolik z vás k tomu může říci Amen? Jaká z toho vzešla organizace? Žádná! Pokoušeli se mne k tomu přimět a ptali se: „Založíš z tvé služby organizaci, bratře Branhame?“ Já ne. Nehovořím o sobě, mluvím o zvěsti této hodiny, tohoto dne.

Oni šli do Kanady a svolali některé bratry sboru Pozdního deště. Zemřelo to na místě. Vzpomínáte si bratři na hnutí Pozdního deště? Kam šlo? Kam vedla všechna ostatní? Co obdržely ty organizace jako výsledek? Milióny

obrácených, ze kterých udělali otroky svých vyznání víry. Zbohatli, mají budovy postavené za milióny dolarů a říkají: „Pán přijde brzy“. Posílají kazatele do seminářů a školí je v lidské teologii, jako Luther, Wesley a jiní. Je to pleva.

Ale díky buď Bohu, zrno roste dále. Jestliže toto je na základě Slova a času, ve kterém nyní žijeme pravda, tak jako na základě přírody – a bylo to pšeničným zrnem a každým způsobem potvrzeno – kolik času pak ještě zbývá? Víte co? Slyším přijíždět kombajn. Světová rada kostelů udělá rozdělení. Co udělá? Odseká ji od stébla. Na ni čeká něco, co ji zvedne vzhůru. Ona toho blahoslaveného jitra v krátkosti půjde domů. Ano. Jestliže tomu rozumíte, řekněte Amen.

Já vím, že svět tomu nevěří. Nemohou tomu věřit. Litujte je, neboť je řečeno: „*Nikdo nemůže přijít ke Mně, jestliže jej Otec netáhne*. Všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně.“ Jestliže jeho jméno je napsané v Knize života, pozná to Slovo v každém. To musí: je to již dávno pevně uložené. Je to již dokonale potvrzené, že je to určitě pravda.

Již nebudeme mít žádnou další organizaci, ale všechny organizace se sjednotí do jedné. K čemu to slouží? Co se stane se slámou? Bude spálena. Ježíš řekl: „*Andělé shromáždí pšenici do stodol*.“ Co se ještě stane? Stéblo, strniště a trní bude hořet neuhasitelným ohněm. Vidíte? Co se musí stát nejprve? Andělé budou vysláni a nejdříve svážou plevel. Oni sami se sváží do jedné veliké organizace. Další organizace již nebudou.

Pšenice je tady. Díky buď Bohu, pšenice je tu. Kristus je zde. ON potvrzuje Své Slovo. Ono je pravda. Pšenice je zde. Dozrává a leží proto v přítomnosti slunce.

Žádný člověk se jí nesmí dotknout. Co ji obklopuje, to se stáhne zpět: „S tím nechceme mít nic společného.“ To musíte učinit.

Ó bratře, pojď do pšenice. Nech život, který je v tobě, vzejít jako pšenici. Chcete to? Věřte Bohu, zůstaňte Bohu věrní. Jste si jisti, že to dokážete? Co je, když vám někdo řekne: „O to se nestarám!“?

Jednou jsem četl povídku. Byl to lékař, milý člověk, který miloval chudáky. Pokaždé, když některý chudák nemohl vyrovnat svůj dluh – víte, co udělal? Napsal červeným inkoustem: „Je ti to odpuštěno.“ Nakonec ten lékař zemřel. Jeho žena byla namyšlená. Byla jiná; jako ty sbory dnes. Potom, co její muž zemřel, vyhledala všechny a zažalovala je u soudu. Všichni museli jít před soud. Oni měli přesto ty účty zaplatit.

Soudce ale vzal některé z těch účtů, pozval tu dámu k sobě a ptal se: „Je toto, co je červeným inkoustem napsáno, podpis vašeho muže?“

Ona odpověděla: „Ano. To je.“

Nato on řekl: „V celé zemi neexistuje soud, který by mohl něco vyžadovat od těchto lidí. Jsou svobodní.“

Ať říkají, co chtějí. ON Své vlastní Slovo podepsal Svou vlastní krví. Nikdo nám to nemůže vzít, bratře. Jsme svobodní.

Pomodleme se. Skloňme k tomu své hlavy. Pokud si správně vzpomínám, vstoupil někdo ve dnech králů do jejich středu a prorokoval, kde se měli utkat s nepřítelem a pobít jej. Jestliže tomu správně rozumím, je jen jedno místo, kde se můžete potkat s vaším nepřítelem: na Slově. Tam se pokouší o to, vás zasáhnout. Potkejte se s ním tam s tím TAK MLUVÍ PÁN.

Je již skoro poledne. Proto již nemám čas pro oltářní volání. Kolik vás by chtělo zvednout své ruce, zatímco hlavy jsou skloněné a oči zavřené a tak vyjadřujete: „Chtěl bych být částí z Něho. Chtěl bych být spojen s Ním a s Jeho Slovem. Úplně jedno, co přijde, co říká svět; chtěl bych být částí z Něho.“? Potom zvedněte ruku, a řekněte: „Chtěl bych to.“ Bůh vám požehej. Věřím, že je to sto procent.

Se skloněnými hlavami chceme přemýšlet a tiše pobrukovat tuto píseň. Modlete se všichni.

*Buď žehnán svazek ten (to je to Slovo)
jenž v Kristu víže nás ...
a kruh náš zůstaň sjednocen
jak v nebi bude zas.
(„Tak jako Já a Otec jedno jsme, tak jste také vy jedno s Ním.“)
Spojených proseb hlas
před Otcův trůn chceme vznést.
Neb jedna snaha vede nás
i cíl náš jeden jest.*

Doufám, že vás příští neděli dopoledne uvidím ve Flagstaff, Arizoně, dále Pán. Milujete Jej?

S tím končíme. Bible říká: „Všichni, kteří v Něho věří ...všichni, kteří Jeho Slovo přijali ...“ Nemohu říci, kdo to je nebo kdo není. Je to vaše věc. Držíte-li se ale ještě pevně ustanovení víry – někteří z vás metodistů, baptistů, letničních, kdokoli jste: Jestliže se ještě držíte něčeho, co stojí v protikladu ke Slovu, prosím, můj milovaný lide, odvráťte se od toho dnes. Chcete to udělat? Odvráťte se od toho k Němu. Nedopustíte, aby kvůli jednomu slovu bylo zlomeno obecenství s Kristem. Necht' to dá Jeho Duch.

Bože a Otče, tito lidé zde seděli dlouho. Připomíná mi to Pavla, který jednou kázal to stejné, totiž evangelium. Seděli celou noc a poslouchali jej. Přitom spadl mladý muž z okna a zabil se. Pavel šel k němu, položil se na něj

a modlil se. Potom řekl: „Život je zase v něm.“ Otče, jsou zde nemocní a trpící, kteří potřebují modlitbu za svá těla. Modlím se, drahý Bože, aby nečekali až do příštího shromáždění. Oni nemusí čekat na žádné shromáždění. Slovo je vždycky tady. Je to Kristus. Modlím se, abys uzdravil každého z nich. Učiň každého z nich zdravým, ó Bože. Daruj to. Požehnej je a jejich snahu. Ne-seděli by tu, Pane, nevyslechli by si to, kdyby tomu nevěřili. Pane, oni zvedli své ruce; věří tomu. Necht' každý kazatel a laik to přijme do svého srdce. Necht' hříšník přijme Krista; odpadlík ať se vrátí zpět. Dej to, Otče, prosíme o tato požehnání ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Miluji Jej, miluji Jej

(ON napsal Mé jméno před mnohými lety)

toho drahého Božího Beránka

který mne miloval a vykoupil

na kmenu kříže.

Milujete Jej? Podejte si nyní přes stoly ruce, zatímco ještě jednou zazpíváme tu píseň. Řekněte: „Drahý poutníku, jsem rád, že tu dnes ráno jsem. Věřím Kristu. Ty také?“, nebo něco podobného, zatímco ještě jednou zpíváme.

Miluji Jej ...

Nechali jste ten svět od nynějška za sebou? Opustili jsme módu světa, všechnen nesmysl, všechnen lesk, obchodování s evangeliem? Opustili jsme to? Opravdu? Dejte mi Ježíše, více nepotřebuji. Jeho poznat je život. Znát Jej. Miluji Ho. Milujete Ho také? Ó, jak Jej milujeme!

Nyní předávám bohoslužbu bratru Carl. Nevím, co má dále v úmyslu. Bůh vás požehnej. Doufám, že vás uvidím příští neděli nebo vlastně v sobotu. Pokud vás neuvidím, potkáme se v Tucsonu. Když ne, potom sedmnáctého zde. A jestliže ne, potom vás zase uvidím ve slávě. Amen.